

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. Σ. ΔΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ:

ΤΥΠΟΙΣ ΒΕΝΟΦΩΝΤΟΣ Ν. ΣΑΛΤΗ

1880.

ΤΟΙΣ
ΑΞΙΟΤΙΜΟΙΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΤΟΙΣ ΦΙΛΟΙΣ

ΙΩΑΝΝΗ, ΘΕΝΙΣΤΟΚΛΗ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ

ΑΔΕΛΦΟΙΣ ΚΑΡΤΑΛΗ

ΦΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

ΕΛΛΗΧΙΣΤΟΝ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

ΤΟΝ ΔΕ ΤΟΝ Β' ΤΟΜΟΝ

ΤΗΣ

« ΑΝΑΤΟΛΗΣ »

ΑΦΙΕΡΟΙ
Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Β΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. Α΄.

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

Είναι τολμηρόν νά ζητή τις τήν ἀκριβή τῆς Αἰγύπτου ἀρχήν, ἥτις προώρισται ἴσως νά μείνη διὰ παντός ἄγνωστος, καθόσον ἡ ἱστορία τῆς χώρας ταύτης εἶναι βάραθρον σκοτεινόν, δυνάμενον νά καταπῆ πάντα πειρώμενον νά ἐξερευνήσῃ τὸν βυθόν του.

Ἡ ἱστορία τῆς Αἰγύπτου πρὸ τῶν βασιλέων τῆς δὲν παρουσιάζει ἄλλο ἢ κενόν, τοῦδεμίαν παρέχον ἡμῖν γνῶσιν τῆς μυθολογικῆς ἀρχῆς τῆς τόσῳ πρωτοτύπου ταύτης χώρας. Ὅ,τι δὲ πλείοτερον συγγέει τὰς ἐρεῦνας μας καὶ τὸν γοῦν μας, εἶναι ὅτι ὑπάρχουσι λείψανα ἀρχαιοτήτων, ἀναγόμενα εἰς ἐποχὰς ἐπιπλέον μεμακρυσμένας καὶ σκοτεινοτέρας. Ὁ Σαμπολλιὼν ἀνεγνώρισεν ἐν Θήβαις ἐρείπια ἀρχαιοτάτης οἰκοδομῆς, λογιζόντα βίον 30 καὶ πλέον αἰῶνων.

Ἡ ἀρχὴ λοιπὸν τῆς Αἰγύπτου καλύπτεται ὑπὸ παχυτάτου αἰῶνων πέπλου, τοῦ τὸ ἄκρον, εὐρίσκεται οὕτως εἰπεῖν συνεχόμενον μὲ τὴν αἰωνιότητα, ἐκτός ἀνθέλωμεν νά ὑποθέσωμεν ὅτι ἐναρξεν ἔ-

λαβεν ἡ Αἰγύπτου καθ' ἡν ἐποχὴν ἡ γῆ, ἐξερχομένη τῶν κυμάτων, κατωκίθη ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ τῶ ὄντι, τὸ ὄνομα τῆς χώρας ταύτης, κατὰ τὴν γραφήν, ἦτο Χαμία, ἥτοι, χώρα τοῦ Χάμ, υἱοῦ τοῦ Νῶε.

Ἡ Αἰγύπτου ἠδύνατο νά θεωρηθῆ γέννημα τοῦ ἀρδεύοντος αὐτὴν ποταμοῦ, ἢ μᾶλλον χώρα σχηματισθεῖσα παρ' αὐτοῦ, ὁπότεν οὗτος διελθὼν τὴν ἐν Ἀσσουάν ἐκ γρανίτου ταινίαν καὶ ρεύσας μεταξὺ τῶν ἀραβικῶν ὄρεων πρὸς ἀνατολὰς καὶ τῶν Λυβικῶν πρὸς δυσμὰς, ἐξέβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν. Τὴν ἰδέαν ταύτην δὲν ἐκφράζομεν πρῶτοι ἡμεῖς τὴν ἐξέφρασαν οἱ ἱερεῖς τῆς Μέμφιδος πρὸς τοὺς Ἕλληνας περιηγητάς, εἰπόντες αὐτοῖς ὅτι ἡ χώρα των οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ δῶρον τοῦ Νεῖλου. Ἐβεβαίουν πρὸς δε οἱ αὐτοὶ ἱερεῖς ὅτι ὅταν ὁ πρῶτος τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς ἀνῆλθεν ἐπὶ τὸν θρόνον, τὸ χθαμαλώτερον τῆς χώρας μέρος ἦτο τέλμα ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Μεσογείου μέχρι τῆς λίμνης Μέριος, ἀποστάσεως ἑπταήμερου πλοῦς. Αὐτοὶ οἱ Λιβίοι διεβεβαίουν ὅτι ἡ κά-

τω Αἴγυπτος ἦτο θάλασσα. Ὁ Ἡρόδοτος δὲ διηγείται ὅτι εἶδεν ἰδίους ὄμμασιν εἰς τὰ τεῖχη τῆς Μέμφιδος προσηλωμένους τοὺς κρίκους, εἰς οὓς προσέδενον τὰ πλοῖα, προστιθέμενος ὅτι ὑψηλότερον τῆς λίμνης Μέριος, εἰς ἀπόστασιν 3 ἡμερῶν πλοῦς, ἢ γῆ ἦτο ἀπλή πρόσχωσις.

Κατὰ τὴν μυθολογίαν 15,570 ἔτη πρὸ Χριστοῦ, ὡς διηγείται ὁ Ἡρόδοτος, μετὰ τὴν κυριαρχίαν τῶν Θεῶν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας τάξεως, ὁ Ὅσιρις, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης, παρακολουθούμενος ὑπὸ συνοδείας συμπατριωτῶν του, κατῆλθεν ἐξ Αἰθιοπίας εἰς Αἴγυπτον. Πάραυτα ἀνεκηρύχθη κύριος αὐτῆς; τὸ ὄνομά του ἐδόξασθη, καὶ ἡ λατρεία του ἐγένετο σεβαστή. Περικυκλούμενος ὑπὸ ἀνδρῶν, οὓς ἐπλασε θεοὺς, κατώρθωσε νὰ ἰδρῦσῃ τὴν θρησκείαν του ἐν ταῦθα. Καὶ πρῶτον μὲν ἐπέδωκε εἰς τὴν γεωργίαν, ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς πρώτας αὐτοῦ ἀνάγκας. Εἶτα δὲ ἀνίδρυσεν τὰ πρῶτα χωρία ἐντεῦθεν τοῦ Ἀσσουάν, τὰς Θήβας καὶ τὴν Κούσχ (α), καὶ τέλος διέδωκε τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν τεχνῶν, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τοῦ πολιτικοῦ βίου.

Βαθμηδὸν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ πληθυσμὸς ἤρξανεν εἰς τὰ ἀνώτερα μέρη, ἐφέρετο πρὸς τὰ κατώτερα. Ταχέως δὲ ἠγέρθησαν ἕτεραι πόλεις, ναοί, πυραμίδες, ὀβελίσκοι. Οὕτως ἐγεννήθη νέος λαὸς, νέα χώρα, εἰς ἣν διεδόθη ὁ Αἰθιοπικὸς πολιτισμὸς, ὅστις ἐθαυμάσθη ὑπὸ τοῦ κόσμου, διὰ τε τὴν ἀνδρίαν καὶ τὰς ἐπιστήμας του.

(α) Ἡ πόλις αὕτη λέγεται ὅτι εἶναι ἡ σημερινὴ Μίνια τῆς Ἄνω Αἰγύπτου.

Ἡ Ἰώ, θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, ἦτο ἐρωμένη τοῦ Διὸς. Ἡ Ἡρα ἀνεκάλυψε τοῦτο, ὁ δὲ Ζεὺς, ὅπως διασκεδάσῃ τὰς ὑπονοίας τῆς, μετέβαλε τὴν Ἰώ εἰς δάμαλιν. Τοιαύτη ὅμως παιδιὰ δὲν ἴσχυσε νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν ἄγρυπνον Ἡραν, διόπερ αὕτη ἐζήτησε παρὰ τοῦ Διὸς ὡς δῶρον τὴν δάμαλιν, θεῖτα ἔπειτα τὸν πολυόμματον Ἄργον φύλακα αὐτῆς. Ὁ Ζεὺς συγκατένευσε εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἐσκέφθη νὰ φονεύσῃ τὸν Ἄργον, ἀναβίς τὸ ἔργον τοῦτο τῷ Ἑρμῇ, ὅστις ἐξετέλεσε κάλλιστα τὴν ἐντολήν του, ἀποκοιμήσας τὸν Ἄργον διὰ τοῦ αὐλοῦ του. Ὀργισθεῖτα τότε ἡ Ἡρα, ὡς μὴ δυναμένη νὰ ἐξαλείψῃ τὸν ὑπὲρ τῆς Ἰοῦς πόθον τοῦ Διὸς, ἐπεμφεν οἶστρον, ὅπως παρενοχλῇ τὴν ἀτυχή δάμαλιν, ὅστις τόσῳ ἐτυράννησεν αὐτήν, ὥστε τὴν κατέστησε σχεδὸν μανιώδη. Φεύγουσα δὲ καὶ πλανωμένη πρὸς εὐρεσιν ἡσυχίας, ἔφθασεν εἰς Αἴγυπτον, ἀφ' ὅπου διηνεκῶς παρεκάλει τὸν Δία ν' ἀπαλλάξῃ αὐτὴν τῶν δεινῶν. Εὐσπλαγχνισθεὶς ὁ Ζεὺς τὴν Ἰώ, ἀποκατέστησεν αὐτὴν αὔθις παρθένον, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἰσιδος. Ἡ Ἰσις μετὰ τοῦ Ὅσιριδος ἐγέννησαν τὸν Ὄρον. Ὁ Ὅσιρις ἐν τούτοις εἶχεν ἀδελφὸν καλούμενον Τυφῶνα, ὅστις, φθόνῳ καταληφθεὶς, ἐδόλοφόνησεν αὐτόν. Ὁ Ὅσιρις τότε ἀποθανὼν, μετεβλήθη εἰς βουῦν.

Ἄλλη μυθολογικὴ παράδοσις, φυσικωτέρα ὅμως τῆς ἀνωτέρω, εἶναι ἡ ἐξῆς. Ἐν ἀγνώστῳ ἐποχῇ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ὑπῆρξεν ὁ Σῆβ (Κρόνος) μετὰ δύο υἱῶν του, Ὅσιριδος καὶ Τυφῶνος. Ὁ Ὅσιρις, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ἀνελθὼν ἐπὶ τὸν θρόνον, ἐ-

νυμφεύθη τὴν Ἰσιδα, ἐξ ἧς ἔσχεν υἱὸν τὸν Ὄρον. Ὁ Τυφῶν, φθονήσας τὸν ἀδελφὸν του καὶ ἐπωφεληθεὶς εὐκαιρίας τινός, καθ' ἣν οὗτος ἀπουσίαζεν ἕνεκα ἐκστρατείας τινός εἰς Ἀσίαν, διωργάνωσεν ἐπανάστασιν κατ' αὐτοῦ, ὅπως παρακλύσῃ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησίν του· ἀλλ' ἡ Ἰσις κατέβαλε τὴν ἐπανάστασιν καὶ ὁ Ὅσιρις εἰσῆλθε θριαμβευτικῶς εἰς τὸ κράτος του. Ὁ Τυφῶν δὲν ἔπαυσε συνομνύων καὶ ἐφεξῆς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, μετὰ πολλῆς ὁμως προφυλάξεως καὶ φρονήσεως, ἄχρις οὗ μετὰ 28 ἐτῶν βασιλείαν, κατώρθωσε νὰ δολοφονήσῃ αὐτόν, διαιρέσας τὸ σῶμα του εἰς 26 τεμάχια, ἅπερ διένειμε ταῖς 26 συνωμόταις μεθ' ὧν συνειργάσθη, ρίψας τὰ γεννητικὰ μόρια αὐτοῦ πρὸς περιφρόνησιν εἰς τὸν ποταμὸν. Ταῦτα κατὰ τὸν Πλούταρχον. Ἡ Ἰσις ἐν τούτοις συνέλεξε τὰ τεμάχια τοῦ πτώματος τοῦ Ὅσιριδος, ἐκτὸς τῶν εἰς τὸν ποταμὸν ριφθέντων, ἅπερ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνεύρῃ. Τότε πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἀπωλείας αὐτῆς ἐσχημάτισε διὰ κηροῦ τ' ἀπωλεσθέντα μέλη, ἅπερ ὠνόμασε Φαλλόν, διέταξε θυσίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἰδρυσεν πανηγύρεις καὶ μνήτεις. Ὁ θρίαμβος ὁμως τοῦ Τυφῶνος διήρκετεν ὀλίγον χρόνον, καθόσον ὁ Ὄρος, ἐκδικούμενος τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ἐξωλόθρευσε τοὺς συνωμότας καὶ ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν προγόνων του. Ἡ Ἰσις ἐπέζησε τοῦ Ὄρου· ἀποθανοῦσα δὲ ἐπανελάβε τὸ σχῆμα τῆς δαμάλεως διὰ τοῦτο Ὅσιρις καὶ Ἰσις, βοῦς καὶ δάμαλις, ἐτιμῶντο εἰς τοὺς ἱεροὺς βωμοὺς, θεωρούμενοι ὡς αἱ μέγιστα τῶν θεοτήτων

(Ἡλιος καὶ Σελήνη). Ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῶν ἀρχεται ἡ θρησκεία τῶν Αἰγυπτίων.

Τὸ εἶδωλον τῆς Ἰσιδος ἐξ ὀρειγάλκου μετὰ τοῦ μικροῦ Ὄρου ἐπὶ τῶν γονάτων εἶναι καὶ σήμερον κοινότατον. Ἐν πῶναφ δὲ τῆς Ἑσπίας διακρίνεται γεγλυμμένη ἢ σκηνὴ τῆς ἀνευρέσεως τῶν τεμαχίων τοῦ πτώματος τοῦ συζύγου τῆς. Καὶ ὁ Ὄρος, καθὸ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν θεῶν δυναστειῶν καὶ υἱὸς τοῦ Ὅσιριδος καὶ τῆς Ἰσιδος, ἠξιώθη θεῶν τιμῶν. Οὕτως Ὅσιρις, Ἰσις, καὶ Ὄρος ἀπετέλουν τὴν μεγάλην Τριάδα τοῦ νέου τούτου λαοῦ.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΔ'.

ὑπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' διακρίτασαν ἀπὸ τοῦ 1643 μέχρι τοῦ 1715, ἦτοι ἐβδομηκοντα καὶ δύο ἔτη, ἡ Γαλλία ἀπὸ ἀριστοκρατικῆς μοναρχίας μετεβλήθη εἰς μοναρχίαν ἀπόλυτον.

Κατὰ τὴν προκείμενον βασιλείαν ὁ Ρισγελιὲ ἐπιλήρηθ' δραστηρίως; τοῦ σχεδίου νὰ υποβιάσῃ τὴν φεουδαλικὴν ἀριστοκρατίαν καὶ νὰ διανοίξῃ αὐτῷ τὴν πρὸς τὴν ἀπόλυτον ἀρχὴν ἄγουσαν τῷ Λουδοβίκῳ ΙΔ'. Τὰ σχέδιά του δ' ἔφερον εἰς πέρας ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ τοῦ Λουδοβίκου.

Οἱ εὐγενεῖς ἐκλήθησαν τότε εἰς τὴν αὐτὴν, καὶ ἐγκαταλιπόντες τοὺς πύργους των, ἐπέδωθησαν εἰς τὴν προσωπικὴν εὐσηπρέτησιν τοῦ Μονάρχου, ἀπὸ τῆς εὐθείας τοῦ ὁποῖου ἐξήρτάντο πλέον. Ἀπώλεσαν ταχέως τὰ ἀρχαῖον πνεῦμα τῆς ἀνεξαρτησίας των καὶ ἐλυσθέτησαν ὑπὸ ἐπιχορηγήσεω καὶ εὐνοιῶν τῆς αὐτῆς, ἔπεσον εἰς λήθηρον, οὐ οὐδέποτε πλέον ἀπεκλήθησαν. Τὰ ἐλαττώματα δὲ, αἱ μωρίας

καὶ ἡ ἀδυναμία των, ἐπετάχονεν τὴν ἐκρῆξιν τῆς ἐπανάστασως. Ἀνίκαντοι δ' ὄντες, νὰ λάθωσιν ἐνεργὸν εἰς αὐτὴν μέρος, συνετριβήσαν ὑπὸ αὐτῆς ἀσπλάγγως.

Ταῦτα ἐν προοίμῳ.

Νῦν δημοσιεύομεν περιγραφὴν μιᾶς ἡμέρας τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. ληφθεῖσαν ἐκ συγχρόνων χρονολογῶν, ὅπως καταδειχθῆ ἔτι ἀπαξ ποῦ δύναται νὰ φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅποταν παραγνωρίσῃ τὸν ἐκυτοῦ προορισμὸν.

Περὶ τὴν 8ην Π. Μ. ἐφ' ὃ ὑπῆρέτης ἡτοίμαζε τὴν θερμάστραν ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ Βασιλέως, ὅστις ἔτι ἐκοιμᾶτο, οἱ θαλαμηπόλοι εἰσῆρχοντο ἀκοροπῶντι, ἤνοιγον ἀφορητὰ τὰ παράθυρα, καὶ ἐλάμβανον τὰ λείψανα τῶν φαγητῶν, ἅπερ ἔμενον τὴν νύκτα ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ βασιλέως ἵνα τρώγῃ ὅταν ἠεθάνετο δρεξίν. Ὁ Μποντάμπ, πρῶτος θαλαμηπόλος, κοιμώμενος πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ μὲ τὸν βασιλέα δωμάτιον, μετέβαινεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἐνεδύετο, καὶ σιγαλῶς ἐπανήρχετο εἰς τὴν θέσιν του, περιμένων νὰ σημάξῃ ἡ ὥρα καθ' ἣν ὄφειλε νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν βασιλέα, καθὰ ἀφ' ἐσπέρας διατάχθη. Τῆς ὥρας σηματούσης, προσῆρχετο εἰς τὴν βασιλικὴν κλίνην καὶ ἔλεγε:

— Μεγαλειότατε, ἡ ὥρα ἐσήμανε!

Ἐἴτα ἐσπευδεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ὅπως ἀναγγεῖλῃ ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐξύπνησε.

Τότε ἠνοιγόντο αἱ θύραι καὶ ὁ Δελφίνος μετὰ τῶν τέκνων του εἰσῆρχοντο ἵνα καλημερίσωσι τὸν βασιλέα.

Ὁ δούξ τῆς Μαιν, ὁ κόμης τῆς Τολώτης, ὁ δούξ τῆς Μπωβιλιέρ, πρῶτος εὐγενῆς τῆς αὐλῆς, ὁ δούξ τοῦ Ροσεφουκώλτ, μέγας τοῦ ἱματιοφυλακίου ἐπιστάτης, εἰσῆρχοντο, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ πρώτου θαλαμηπόλου καὶ ἄλλων βαθμοφόρων, κομίζοντες τὰ ἐνδύματα τοῦ βασιλέως. Ἐπετρέπετο πρὸς δεξιά εἰσοδος καὶ τῷ ἀρχιάτρῳ καὶ ἀρχιχειρουργῷ. Ὁ Μποντάμπ, λαμβάνων ἀγγελίον ἀργυροῦν χρυ-

σοποικίλτον, περιέχον οἰνόπνευμα, ἐράντιζε δι' αὐτοῦ τὰς χεῖρας τοῦ βασιλέως. Ὁ δούξ τοῦ Μπωβιλιέρ, ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἐπαρουσίαζε τῷ βασιλεὶ τὸν ἁγιασμόν, ἐνφ' ὃ Δελφίνος καὶ ὁ δούξ τῆς Μαιν, πλησιάζοντες εἰς τὴν κλίνην, ἐπυθάνοντο πῶς ἡ Α. Μ. διήλθε τὴν νύκτα. Ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς ἀπήγγελλε τὴν πρωϊνὴν προσευχὴν του, ὁ κύριος Κουεντὲν ἔθετο πρὸ αὐτοῦ διαφόρους φενάκας, οὗτος δ' ἐξέλεγε μίαν. Ἐγειρομένου αὐτοῦ, ὁ δούξ Μπωβιλιέρ τῷ ἔφερε πλούσιον πρωϊνὸν ἐνδυμα, ὃ δὲ Κουεντὲν τὴν ὑποδεχθεῖσαν φενάκην, ἣν ὁ βασιλεὺς ἔθετεν ἰδιοχείρως ἐπὶ τὴν κεφαλὴν του. Μετὰ τοῦτο ὁ Μποντάμπ ἐκόμιζεν αὐτῷ τὰς περικνημίδας. Ἀφοῦ τὰς ἐφόρει, ἐκομίζετο αὐτῷ καὶ αὐθις ἁγιασμός. Τότε ὁ βασιλεὺς ἐξήρχετο τοῦ δρυφάκτου ἐν φ' ὑπῆρχεν ἡ κλίνη του καὶ καθήμενος ἐπὶ θώκου παρὰ τὴν θερμάστραν, ἐζήτηε τὴν première entrée. Τὰς λέξεις ταύτας ἐπανελάμβανε μεγαλοφώνως ὁ δούξ Μπωβιλιέρ, καὶ εἰς θαλαμηπόλος εἰσῆγαγεν ἐκείνους, οἵτινες ἠδύναντο νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὸ petit lever. Ἀφοῦ οὗτοι εἰσῆρχοντο, ὁ βασιλεὺς ἐξυρίζετο.

Καὶ δὴ ὁ μὲν Κάρολος Γουῆν ἐκράτει τὴν λεκίνην, ὃ δὲ Κουεντὲν, περιβάλλων τὸ στῆθος τοῦ βασιλέως διὰ προσοψίου, ἐδράττετο τοῦ ξυροῦ. Μετὰ τὸ ξύρισμα ἔθιγεν ἐλατρώς διὰ σπόγγου ἐμβαπτομένου ἐν οἰνοπνεύματι πρώτον, εἴτα δ' ἐν τῷ ὕδατι, τὸ πρόσωπον τῆς Α. Μ. ὅστις τότε ἀπέμασσε τὸ ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ διὰ καθαροῦ προσοψίου. Κατὰ τὸ διάστημα πασῶν τούτων τῶν ἐργασιῶν, ὁ Μποντάμπ ἐκράτει διαρκῶς πρὸ τοῦ βασιλέως κάτοπτρον.

Τότε ὁ μαρκήσιος Δελλα-Σάλ καὶ ὁ Δετελιέ ἐβοήθουν τὸν βασιλέα νὰ ἐνδυθῆ. Πρὸ τούτου ὁ βασιλεὺς ἐζήτηε τὴν Grande entrée, εἰς ἣν ἔθεωρετο μεγίστη αὐλικὴ τιμὴ ν' ἀνήκῃ τις, καὶ ἥτις εἰσῆρχετο πᾶσαυτα, ἐκάστου τῶν μελῶν τῆς ἀναγγελομένου ὑψηλοφώνως ὑπὸ τοῦ δουκὸς Μπωβιλιέρ. Συνέκειτο αὐτῇ

εἰς εὐγενῶν πρώτης τάξεως, στραταρχῶν, ἀρχιεπισκόπων, διοικητῶν ἐπαρχιῶν καὶ προέδρων δικαστῶν καινοβουλίων. Ἐπὶ τέλους ἠκούετο ἐλατρῆς ψόφος εἰς τὴν θύραν, καὶ πρὶν ἢ ἀναγγεῖλωσι τὸν αἰτοῦντα τὴν εἰσοδὸν, εἰσῆρχετο ὁ Ρακίνας καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Μπωαλώ, ὁ Μολιέρος καὶ ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ βασιλέως Μανσάρδ' ἀνευ ἐθιμοτυπίας τινός.

Τότε ὁ βασιλεὺς ἐνεδύετο. Ὁ ὑπῆρέτης ἐκόμιζεν αὐτῷ τὰ ὑποδήματα, ἅπερ εἰς τῶν εὐγενῶν ἐβοήθη αὐτὸν νὰ φορέσῃ. Δύο ὑπῆρταὶ πολυτελεῶς ἐνδεδυμένοι ἐλάμβανον ὅσα νυκτικὰ ἱμάτια ὁ βασιλεὺς ἀπέθετο.

Ἐν τούτοις τὸ πρόγευμα ἦτο ἔτοιμον. Ὁ βασιλεὺς διέτασσε τὸν Ρακίναν νὰ παρακαθῆσθαι εἰς τὴν τράπεζαν. Δύο ἀξιωματικοὶ ἐκόμιζον ὁ μὲν ποτήριον ἐπίχρυσον, εἰς ὃ ὁ Δούξ Μπωβιλιέρ ἔχεν οἶνον καὶ ὕδωρ, ὃ δὲ δύο φιάλας περιεχούσας τὰ δύο ρηθέντα ὑγρά. Τότε ὁ βασιλεὺς, λαμβάνων τὸ ποτήριον, ἔπινεν. Ὁ Δελφίνος μετὰ τοῦτο παρέδιδε τὸν πῖλον του καὶ τὰ χειρόκτιά του εἰς τινὰ τῶν εὐγενῶν, ἐλάμβανε χειρόμακτρον καὶ ἔδιδεν αὐτὸ τῷ βασιλεῖ, ὅστις ἐσπόγγιζε τὰ χεῖλη του.

Ἐπειτα ὁ Λουδοβίκος ἀπερῆσιζε νὰ ἀπεκδυθῆ τῆς ἐνδυμασίας τῆς νυκτός, διὸ ὁ μαρκήσιος Δελλα-Σάλ, ἰστάμενος ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ἐβοήθει τὴν Α. Μ. ἐνφ' αὐτῷ αὐτὸ ἐπραττεν ὁ Μποντάμπ, ἰστάμενος ἐξ εὐωνύμων. Ὁ τελευταῖος ἐλάμβανε τὸ βαλάντιον τοῦ βασιλέως ἐκ τῶν χειρῶν του καὶ τὸ ἔδιδε τῷ Φραγκίσκῳ Βελὼκ πρὸς φύλαξιν. Ὁ Μπασελιέ ἐκόμιζε τότε θερμὸν ὑποκάμισον. Ὁ Δελφίνος ἐλάμβανεν αὐτὸ καὶ τὸ προσέφερε τῷ βασιλεῖ. Δύο ἀξιωματικοὶ συνέπτυσσον ἐνώπιον τοῦ βασιλέως τὴν robe de chambre. Ὁ μαρκήσιος Δελλα-Σάλ ἐβοήθει αὐτὸν ἵνα φορέσῃ τὸ ἐσώθρακόν του, ὃ δὲ δούξ τοῦ Ροσεφουκώλτ ἵνα περιβληθῆ τὸ ὑποκάμισον.

Δύο ὑπῆρταὶ ἔφερον τότε τῷ βασιλεῖ τὰ

λοιπὰ ἐνδύματα καὶ τὸ ξίφος του, ὅπερ τῷ ἐπόρπει ὁ Δούξ Ροσεφουκώλτ, ὅστις ἐπὶ τέλους τῷ ἔφερε περιλίμιον.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ Α. Μ. ἐγονυπέτει καὶ ἀπήγγελλε προσευχὴν, ἐνφ' εἰσῆρχοντο οἱ Καρδινάλιοι καὶ οἱ ἐπίσκοποι, οἵτινες χαμηλοφώνως συνώδευον αὐτὸν εἰς τὴν ἀπαγγελίαν.

Ἐδέχετο τότε ὁ Λουδοβίκος τοὺς ξένους πρέσβεις. Πρῶτος εἰσῆρχετο ὁ τῆς Ἰσπανίας, τῆς διαταγῆ αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως, ὅστις ἐποίησε τρεῖς ὑποκλίσεις. Ὁ Βασιλεὺς ἠγείρετο καὶ ἐχαίρετά ἀποκλυπτόμενος, εἴτα ἐκάθητο αὐθις τρεῖς ὑποκλίσεις. Εἰσῆρχετο τότε διοικητῆς τις ἐπαρχίας τινός τοῦ Κράτους ἀρτιδιορισθείς, ὅπως δῶ τὸν νενομισμένον ὄρκον. Ἐδίδε δὲ αὐτὸν, γονυπετῶν πρὸ τοῦ Βασιλέως καὶ ἀπτόμενος τῶν χειρῶν του.

Ὅταν ὁ Βασιλεὺς ἦτο καकुδιάθετος ἢ ἐλάμβανε καθάρσιον, τὸ νὰ παρουσιασθῆ τις ἐν τῇ grande entrée, ἔθεωρετο ὡς ἡ ὑψίστη τῶν τιμῶν.

Τῆς grande entrée περαιουμένης, ὁ Βασιλεὺς ἔλεγε μεγαλοφώνως.

— Εἰς τὸ Συμβούλιον!

Καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὸ γραφεῖόν του ἐνθα ὑπῆρχον συνηγμένοι πολλοὶ ἐν ὑπηρεσίᾳ ἀξιωματικοὶ, οἳς ἐδίδετο ἡ τῆς ἡμέρας διαταγή.

Τῷ ἐπισκόπῳ τῆς Ὁρλεάνης ἐδίδετο διαταγὴ ν' ἀρχίσῃ τὴν λειτουργίαν εἰς τὰς 9 ἀντιτῶν 9 1/2.

Τῷ Μαρκεσιῷ τοῦ Λιβρῦ, ἀρχιθαλαμηπόλῳ, νὰ συγγευματίσῃ μετὰ τοῦ Βασιλέως. Τῷ Μποντάμπ νὰ ἐπισκευθῆ τὸν κῆπον. Τῷ ἀρχηγῷ τοῦ ἱματοφυλακίου νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ χρεῖωδά διότι ὁ Βασιλεὺς θὰ ἐξήρχετο κατὰ τὴν 2αν Μ. Μ. κτλ.

Τότε φορῶν τὴν συνήθη φενάκην του, ἐκάθητο παρὰ τράπεζαν πρασίνην. Ὁ Δελφίνος καὶ τὰ λοιπὰ σπουδαῖα πρόσωπα, ἐκάθητο παρ'

αὐτὸν ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ των. Μετὰ τὸ συμβούλιον, ἡ Α. Μ. μετέβαινεν εἰς τὴν καπέ- λην. Καθ' ὁδὸν δὲ ἔδιδε τὸ σύνθημα τῆς ἡμέ- ρας: τοῖς χωροφύλαξι, δραγόνοις καὶ ἀκροβο- λισταῖς.

Μετὰ τὴν λειτουργίαν ὁ Μικρόσιος τοῦ Λι- θροῦ ἀνήγγελλεν ὅτι τὸ γεῦμα ἦν ἑτοιμον, ὁ δὲ Δουδοβίκος ΙΔ' μετέβαινεν εἰς τὰ δωμάτια του, προηγουμένων δύο θαυματοφώρων τῆς ὑπε- ρείας ὁ κ. Πλεσῆς ἔφερε τῷ Δελφίνῳ χειρό- μακτρον, ὅπερ αὐτὸς προσέφερε τῷ Βασιλεῖ. Εἰς ἕκαστον νεῦμα αὐτοῦ ὁ τραπεζάρχης ἔκο- πτε τὰ φαγητὰ καὶ ὁ βαθυλόφος τῆς ὑπερ- είας ἤλασεν ἐκαστὸς τὸ πινάκιον τῆς Α. Μ. Ἀφοῦ ὁ Βασιλεὺς ἐχοστάζετο, κατήρχετο εἰς τὴν μαρμαρίνην εἴσοδον, ἔνθα ἐπερίμενεν αὐ- τὸν ἡ ἄμαξα. Δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τῆς κλίμακος ἐτοποθετοῦντο πλεῖστοι εὐγενεῖς.

Ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ περιπάτου κατὰ τὴν ὄψιν ὤραν, ἐπεσκέπτετο τὴν κυρίαν Μεντεῶν καὶ ἔλεγε παρ' αὐτῆς μίαν ἢ δύο ὥρας ἀκροα- ζόμενος τοῦ Ρακίνα, ὅστις μετέβαινε πολλὰ- κίς ἐκεῖ ἐν' ἀπαγγέλλῃ τὰ ἔργα του.

Ἐσήμερις τέλος ἡ ὥρα τοῦ grand cou- vert.

Ἦδη οἱ διάφοροι ἀξιωματικοὶ ἠ-οῖμαζον τὰ τῆς τελετῆς ταύτης. Ὁ Βασιλεὺς ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν ἐπὶ κεφαλῆς. Εἰς τὸ ἀντί- θετον ἄκρον ἐκάθητο ὁ Δελφίνος καὶ οἱ Πρίγ- κιπες. Ὁ Δελφίνος ἐπαρουσίαζε τῷ Βασιλεῖ χειρόμακτρον καὶ τὸ δαίπνον ἤρχετο. Ἐξ εὐ- γενεῖς, ἰστάμενοι ὄρθιοι, ὑπέρτερον τὴν Βα- σιλικὴν οἰκογένειαν. Ὅταν ὁ Βασιλεὺς ἐξήτει νὰ πῆ, ὁ ἀρχιοινοχόος ἐφώνει:

— A boire pour le Roi!

Δύο ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, ποιοῦντες μίαν ὑπόκλισιν, ἐκόμιζον τὸ ἀρχυρόχρυσον ποτήρι- ον καὶ προσήνεγκον αὐτὸ τῷ Α. Μ. Ἐἶτα ἐ- ποιοῦν ἑτέραν ὑπόκλισιν καὶ ἀπεχώρουν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δαίπνου ἡ μου- σικὴ ἐπαινίζε διαφόρα τεμάχια. Πλεῖστοι

αὐλικοὶ καὶ ἄλλα ἐξοχα πρόσωπα παρευρίσκον- το εἰς τὴν αἴθουσαν, ἄλλοι ὄρθιοι καὶ ἄλλοι καθήμενοι περὶ τῆς αἰθούσας. Ὅταν ὁ Βασι- λεὺς ἐπεραίου τὸ δαίπνον του, πάντες ἠγείρον- το καὶ ἠκολούθουν αὐτὸν εἰς τὴν μεγάλην αἴ- θουσαν, ἔνθα ἐγένετο ὀλιγόλεπτος συνανα- στροφή ἐπὶ ποδός. Ἀποχριστῶν τέλος ὁ Βα- σιλεὺς τοῦ περιεσταμένου, ἀπήρχετο εἰς ἄλλο δωμάτιον.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἠτοιμάζετο τὸ δωμά- τιον τοῦ ὕπνου του. Ἐν αὐτῷ ἐτοποθετεῖτο τράπεζα μὲ ψυχρὰ φαγητὰ. Εἰσερχόμενος εἰς αὐτὴν ὁ Βασιλεὺς, εὗρισκε συνηγμένους ἐπὶ τὸ αὐτὸ τοῦ αὐλικούς. Παρέδιδε τὸν πῖλόν του, τὰ χειρόκτια καὶ τὴν βακτηρίαν του τῷ Μικ- ροσίῳ Δελλα Σάλ, καὶ εἶτα ἀπήγγελλε προσευ- χὴν τινα, ἣν συνώδευεν ὁ ἐπίσκοπος χαμηλο- φώνως. Εἶτα ἡ Α. Μ. ἐξεδύετο, τῇ βοηθείᾳ τῶν αὐλικῶν, οὔτινες ἀφήσαν τὰς περινη- μίδας του καὶ τὰ ὑπόδημά του. Ὁ Δελφίνος δὲ τῷ προσέφερε τὸ νυκτικὸν ὑπακίμισον.

Ὁ θαλαμηπόλος τότε ἐφώνει.

— Allons, messieurs, passez!

Τὸ grand couvert ἐτελείωνε. Δὲν ἔρενον ἄλλοι εἰς τὸ δωμάτιον παρὰ οἱ πρίγκιπες καὶ οἱ παρευθέντες εἰς τὸ petit lever. Δύο ὑ- πέρτεροι ἐκράτουν ὁ μὲν καθρέπτην, ὁ δὲ λαμ- πάδα, ὁ δὲ Κουεντέν ἐκτένιζε τὸν Βασιλέα. Ὁ Δούξ τῆς Ροσσεφουκώλτ ἐπαρουσίαζε τῷ Α. Μ. τὸν νυκτικὸν σκουφον. Τότε πάντες ἀπήρχοντο, ἐξαιρουμένου τοῦ ἱατροῦ.

Ἀφοῦ καὶ οὗτος ἐξήρχετο, ἐθερμαίνετο ἡ κλίνη τοῦ Βασιλέως, ἔνθα ἡ Α. Μ. κατε- κλίνετο, ὅπως, εἰ δυνατόν, ἀναπαυθῆ ἐκ τῶν κόπων! . . . Ὁ Μποντάμπ ἔσυρε τὰ παραπέ- τασματα, ἔκλειε τὰς θύρας καὶ κατεκλίνετο εἰς τὴν ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ κλίνην του.

Τοιαύτας διήγεν ἡμέρας ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἐν Βερσαλλίαις!

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ.

(Διήγημα)

Αἱ ἐπαναστάσεις τῶν μεγάλων κρατῶν ὁμοι- αζοῦσι τὰς ἐπαναστάσεις τῆς φύσεως. Συνεπεία αὐτῶν τὰ Κράτη διαλύονται εἰς τὰ ἐξ ὧν συν- ετεθησαν, καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ ταραχῇ τὰ ἀντι- κείμενα, τὸ σχῆμα καὶ ἡ ὄψις αὐτῶν, πρὸς λ- λάσσοι.

Τὰ παραμεληθέντα οικονομικά, ὁ ἀδελτερος κόμπος, ἡ σπατάλη τῆς αὐλῆς, καὶ ἄλλοι λό- γοι σπουδαῖοι, προεκάλεσαν τὴν ἐν Γαλλίᾳ πο- λιτικὴν ἀνατροπὴν τοῦ 1789.

Ἡ ἀριστοκρατία ἢ ἀποτελοῦσα τὴν πα- λαίαν ἐξουσίαν ἐθεωρήθη τότε ἐχθρὰ, ἐπωλή- θησαν δὲ ἢ κατεστρέφησαν τὰ κτήματα αὐτῆς. Τότε κατεδιώχθη καὶ ὁ κληρὸς, οὔτινος ὁ πλα- στός ἢ εἰλικρινὴς ζῆλος ἐθεωρήθη ἐπικίνδυνος. Ἀλλὰ σειρά συμβεβηκότων, ἀστραπηδὸν διαδε- χθέντων ἄλληλα, συμβεβηκότων ἀπροόπτων, ἀπιστευτῶν, ἐκπληκτικῶν, ὧν τὴν ἐξέτασιν δὲν ἐπιχειρῶ, ἐπανεφέρον τὸν κληρὸν εἰς τὴν προτέ- ραν του θέσιν καὶ ἰσχὺν, κηρυχθέντων μόνον τῶν κτημάτων του ἰδιοκτησίας τῶν ἀγορασάν- των αὐτὰ.

Οὐ μακρὰν τοῦ Ὁδοῦσῶν, ἐν χωρίῳ κειμένῳ ἐν τῇ εὐφύρῳ πεδιάδι ἦν διαβεβηχὴ ὁ Κρόζας, διχάζων αὐτὴν, ἐξ ἡν ἀποκομὴς τις τῆς πόλεως, οἰκονόμος ὅσον καὶ σοφός, οὔτινος ἄωρος θάνα- τος ἀφήρπασε τὴν σύζυγον.

Ἡ σύζυγός του δὲν τῷ ἀφῆκε τέκνα· εἶχεν ὅμως ἀνεψιὸν τινα, δὴν ἡγάπα θερμῶς. Τὸν ἀνε- ψιὸν του αὐτὸν ἐπρικοδότησε καὶ ἐνούμφευσε. Καὶ ὅμως τὸν ἐκάλουν φιλάργυρον, διότι φιλάρ- γυρος καλεῖται σήμερον ὁ μὴ δωρούμενος τὴν παρουσίαν του τοῖς ἄλλοις. Ὁ ρηθεῖς ἀγαθὸς κύριος, ὠνομάζετο Μαρκαντώνιος.

Ὁ ἐφημέριος, ὅστις τῶς ὑπέρτερος ἐν τῷ χω- ρίῳ ἐκεῖνῳ, ἦτο φανατικὸς ἱερεὺς μισῶν μέχρι θανάτου πᾶν εἶδος θεώρει δημοκρατικόν. Καὶ εἶχε δίκαιον τὸ συμμέρον τῷ ὑπηγόρευε νὰ δει-

κνυται ἄκρος ἀριστοκράτης καὶ σὰ, ἐξηγῶ τὴν αἰτίαν.

Οὐδεὶς θὰ μοὶ ἀμφισβητήσῃ ὅτι οἱ ἀριστο- κράται, ἐκτὸς σεβαστῶν τιμῶν ἐξαίρεσεων, ἔ- χουσι πλείονα χρήματα καὶ πλείονας ἀμαρτίας τῶν ἀνθρώπων τῆς κατωτέρας τάξεως. Οἱ ἐφη- μέριοι λοιπὸν περισσότερα δύνανται νὰ καρπῶν- ται παρ' αὐτῶν ἢ παρὰ τῶν πτωχῶν, ὅταν φέ- ρωνται εὐμενῶς πρὸς αὐτούς. Τὰ ἀμαρτήματα τῶν πτωχῶν ἀνθρώπων ὀλίγον ἢ μηδὲν δύνανται νὰ προσπορίσωσι τῷ ἱερεῖ.

Τῶν πραγμάτων ἀνατραπέντων ἐν Γαλλίᾳ, ὁ Δὸν Κρισπίνος, διότι οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἐφη- μέριος, ἤρξατο φοβούμενος τὴν δημοκρατικὴν ἐ- πιτροπὴν. Διὸ περ ἀπέδρα τοῦ χωρίου, μεταβάς εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Τότε ἀκριβῶς εἶχον πωληθῆ τὰ κτήματα πάντων τῶν ἱερέων καὶ εὐγενῶν πρὸς διατήρησιν τοῦ πολέμου, τοῦ δημοσίου ἐγγυηθέντος τοῖς ἀγορασταῖς τὴν κατοχὴν. Ὁ Μαρκαντώνιος εἶχεν ἀγοράσει οἶκον οὐ μακρὰν τοῦ χωρίου κείμενον, ὅπερ ἀνήκεν ἐκπαλαί τῷ ἐφημέριῳ Δὸν Κρισπίνῳ. Τὸ δὲ συμβόλαιον τῆς ἀγορᾶς συνετάχθη καθ' ἅπαντας τοὺς τύπους παρὰ δημοσίῳ συμβολαιογράφῳ. Συνεπεία τῆς καλινερωθείσεως, οἱ ἱερεῖς ἐπανήλθον, ὡς προέφην, εἰς τὴν ἰσχὺν καὶ τὰς θέσεις των. Ἐπανήλθε κατὰ συνέπειαν καὶ ὁ Δὸν Κρισπίνος, ὅστις διὰ πολλῶν παρακλήσεων ἐξήτει νὰ λάβῃ πρὸς τοῦ Μαρκαντωνίου τὴν οἰκίαν του, ἧτις ἀνήκεν αὐτῷ *Θεῖον Δικαίον*. Ἀλλ' ὁ Μαρκαντώνιος δὲν συγ- κατένευεν, ὑποστηρίζων ὅτι νομίμως τὴν ἀπέ- κτησε καὶ νομίμως τὴν κατεῖχε, καὶ λέγων ὅτι ὁ ἐφημέριος ὠμίλει μὲν εὐγλωττῶς, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς εἶχε τὸν νόμον ὑπὲρ ἐαυτοῦ λαλοῦντα. Καὶ ὁ μὲν Δὸν Κρισπίνος τὸν παρέπεμπεν εἰς κανό- νας ἐκκλησιαστικούς, ὁ δὲ Μαρκαντώνιος ἀπῆ- τα στωϊκῶς:

— Δὲν σοὶ δίδω, πάτερ, τὴν οἰκίαν, εἰς τὸ πείσμα ἀπάντων τῶν κανόνων τοῦ κόσμου!

Ἐν τούτοις ὁ Μαρκαντώνιος ἠοθένησε βρώς· ὁ δὲ ἐφημέριος σπεύδει ὅπως τὸν παρηγορήσῃ

θησκευτικῶς. Τῷ λέγει δὲ ὅτι ἢ νὰ τῷ δώτῃ τὴν οἰκίαν, ἢ ἄλλως θὰ κολασθῇ. Ἄλλ' ὁ Μαρκαντώνιος μὲ φωνὴν πνιγηρὰν καὶ διακεκομμένην τῷ ἔλεγε:

— Δὲν τὴν εἶδω, πάτερ μου, δὲν τὴν εἶδω!

Ὁ Δὸν Κρισπίνος καταλαμβανόμενος ὑπὸ πλείονος ἐνθουσιασμοῦ, τῷ ἔλεγε:

— Δὲν σὲ τρομάζει λοιπὸν ἢ φοβερὰ ὄψις τοῦ θανάτου καὶ τῆς κολάσεως; Δὲν γνωρίζεις ὅτι οἰκία ἱερῶς εἶναι κτήμα ἀνήκον τῷ Χριστῷ; Τοιοῦτον ἀπόκτημα ποιήσας, δὲν αἰσθάνεσαι τύψιν συνειδότος; Σὲ βλέπω ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς πυριπλεγυῆς αἰωνίας καμίνου ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ φοβεροῦ δικαστοῦ....

Ἄλλ' ἐκεῖνος:

— Δὲν εἶδω, πάτερ μου, τὴν οἰκίαν, δὲν τὴν εἶδω! ἀπήντα.

Ὁ Δὸν Κρισπίνος ἐπέμεναν, ἐξακολουθῶν:

— Τὸ σῶμα σου μετ' ὀλίγον θέλει μεταβληθῆ εἰς κόνιν, ἀν μὴ προλαμβάνων ἀρπάσῃ αὐτὸ ὀλόκληρον ὁ Σατανᾶς. Καὶ σὺ δὲν θέλεις ἔτι ν' ἀπορασίης νὰ μοὶ ἀποδώσῃς ὅ,τι εἶναι ἐμόν; Δὲν δύναμαι, οὔτε θέλω νὰ σοὶ ἀπονεύω τὴν συγχώρησιν, ἐὰν δὲν μοὶ δώσῃς τὴν οἰκίαν, θὰ ἀποθάνῃς δὲ ἀσυγχώρητος ἕκαστα θὰ κολασθῇς αἰωνίως.

Ὁ Μαρκαντώνιος, μὲ πνιγηρὰν καὶ ἐκλείπουσαν φωνήν,

— Ὁμίλει οἰγαλώτερα, πάτερ, τῷ ἔλεγε, διότι ἀλγεῖ μου ἡ κεφαλή.

Ὁ ἐφημέριος ἐξηκολούθει:

— Τρέμεις διὰ ἀσήμενον ἄλγος καὶ δὲν τρέμεις ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς φοβερᾶς κολάσεως;

— Δὲν τὴν εἶδω, πάτερ, τὴν οἰκίαν, ἐπανελάμβανεν ὁ ἀσθενής.

— Ἄλλῃ, τοῦλάχιστον, ἄφες με ἐπικαρπώτῃν διὰ διαθήκης, εἶπεν ἀπελπισθείς ὁ ἱερεύς.

— Πρὸς Θεοῦ, μὴ μὲ ἐνοχλήῃς πλείωτερον, ἔλεγεν ὁ Μαρκαντώνιος.

Ἦλθον τότε ὁ Πριεσσύγκελος καὶ ὁ Σκευοφύλαξ κομίζοντες αὐτῷ τὴν ἀπειλὴν αἰωνίου

κολάσεως, ἐπιφυλασσομένης παντὶ λαϊκῷ, ἀποκτῶντι κτήματα τῆς ἐκκλησίας. Καὶ ἄλλα πολλὰ μέσα μεταχειρίσθη ὁ Δὸν Κρισπίνος, ἀλλὰ τὰ πάντα εἰς μάτην. Ὁ Μαρκαντώνιος δὲν ἄλλασσει γνώμην, οὐδὲ καταπίεταται. Τότε ὁ Δὸν Κρισπίνος μετεχειρίσθη ὄπλον σπουδαϊότατον, ὑπερ ἐξήγαγεν ἐκ τῆς κληρικῆς ἀποθήκης.

Παρέπεισε τὰς γυναῖκας καὶ τὸν χυδὴν ὄχλον ὅτι μετ' οὐ πολὺ ὁ Μαρκαντώνιος θὰ ἀνηρπάζετο ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ οὐσσωμος πρὶν ἢ τεθῆ εἰς τὸ μνήμα. Τοιοῦτον δὲ γελοῖον καὶ οὐτιδανὸν ψεῦδος, τοσοῦτον ἐποίησε πάταγον περὶ τῆς ἀνοήτου ἐκείνου, ὥστε ἀπαξίπαντες ἐνόμιζον ὅτι βλέπουσιν ἤδη τὸν Σατανᾶ σύροντα εἰς τὴν κόλασιν ὀλόσωμον τὸν ἀτυχῆ Μαρκαντώνιον.

Ὁ Μαρκαντώνιος τέλος ἀπεβίωσεν. Ὁ δὲ Κρισπίνος διεμαρτυρήθη δημοσίᾳ ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐνταριάσῃ αὐτὸν ἐν ἰεῶ χωρῷ, καθόσον ἀπέθανεν ἁμαρτωλὸς καὶ ἀμετανόητος, μὴ τυχὼν τῆς συγχωρήσεως τῆς ἐκκλησίας. Προτέθετε δὲ ὅτι ὁ Διάβολος παρέλαβεν ἤδη τὴν ψυχὴν του καὶ μετ' οὐ πολὺ θέλει παραλάβῃ καὶ τὸ σῶμά του.

Τὸ πτώμα τοῦ Μαρκαντωνίου ἔμεινεν ἐκτεθειμένον εἰς τοῦ κώνωπος καὶ τὰς μυῖας ὡς ἀφοριστὸν, οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ αὐτό. Τὴν νύκτα ἐτέθη ἐν παλαιῷ φερέτρῳ καὶ γυμνὸν καὶ ἀσκεπὸς ἐκομίσθη μακρὰν τοῦ χωρίου, ὅπου ἐγκατελείφθη εἰς τὸ ὑπαιθρον. Τόσον δὲ ἐνέσπειρε φόβον τὰς χωρικοῖς ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος λειτουργὸς τοῦ Ἰψίστου, ὥστε τὸ πτώμα θὰ ἐγένετο βορὰ τῶν λύκων καὶ τῶν κυνῶν, ἀν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ θανόντος, δὲν συνελάμβανεν ὑπονοίας. Ὁ νέος οὗτος ἦτο ἐθνοφύλαξ τοῦ χωρίου του, γενναῖος δὲ καὶ μὴ ἀνεχόμενος τὴν παραμικρὰν προσβολὴν, δι' ὃ πολλάκις ἦλθεν εἰς χεῖρας μετ' ἄλλων. Ἐν λοιπὸν γενναῖος καὶ συγχρόνως εὐφυής, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ μόνος αὐτὸς πρὸς φρουρῆσιν τοῦ νεκροῦ. Διεῖν ἔθεν μεθ' ἑαυτοῦ τὸ ξίφος του, ὑπερ λίαν καλῶς ἐγίνωσκεν ἐν ἀ-

νάγκῃ νὰ μεταχειρισθῇ, ἀπῆλθεν ὅπου ἔκειτο τὸ πτώμα τοῦ θείου του. Ἐτοποθετήθη ὀλίγον μακρὰν τοῦ φερέτρου, ὑπὸ παχύσκιον πίτυν, καὶ τυλιχθεὶς εἰς τὸν μανδύαν του, περιέμενεν ἀνυπόμονος νὰ ἴδῃ μὴ τις πλησιάσῃ τὸν νεκρὸν. Τοσοῦτος ἀνεπτύχθη φόβος παρὰ τοῖς κατοίκους τῶν περιχώρων, ὥστε ἐν τῇ φαντασίᾳ τῶν θλιβεραῖ ἐνετυπώθησαν ἰδέαι καὶ ἐνόμιζον πάντες ὅτι ἀκούουσι τῶν ἀπαισιῶν νυκτιλάλων πτηνῶν τὰς φωνὰς συνεχῶς διασταυρουμένας ἐν τῷ ὀρίζοντι. Ἐμεινεν ἐκεῖ φρουρῶν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τεθνεώτος περὶ τὰς δύο ὥρας, καὶ τὸ μεσονύκτιον προσήγγιζεν ἤδη, ὁπότεν ἐνόμισεν οὗτος ὅτι ἀκούει μακρὰν ψόφον βηματῶν ἀνθρώπου πλησιάζοντος. Μετ' οὐ πολὺ βλέπει τρία φρικαλέα τὴν ὄψιν φάσματα μεταξὺ τῶν ἀμφιβόλων σκιῶν προκύπτοντα, καὶ μετὰ προφυλάξεως κρύπτεται ὀπισθεν τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, πρᾶττηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰ κινήματά των. Τρεῖς διάβολοι μὲ μακρὰ κέρατα πλησιάζουσι τὸ φερέτρον, σύροντες τὰς ἀλύτους ὄψιν καὶ τὰ σχοινία τῆς κολάσεως. Ὁ φρουρὸς ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι κατὰ τὴν ὥρην ἐκείνην ἀκριβῶς, ὅτε σβέννεται τὰ φῶτα, ὅτε ἡ φαντασία ὑπόκειται εἰς πλείονα; περιπλανήσεις καὶ ὁ ὀφθαλμὸς εὐκόλως ἀπατάται παρατηρῶν, ἐξέρχονται οἱ διάβολοι ἐκ τοῦ ἄδου. Ἰδὼν λοιπὸν αὐτοῦ; τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἐνόησε πάραυτα τὸ διαβολικὸν τέχνασμα. Ἀτρομήτως ἔθεν δρᾶττεται τοῦ ξίφους καὶ διαγράφων κύκλους εἰς τὸν ἀέρα, ἀποκόπτει ταχέως τὸν βορχίονα ἐνός τῶν διαβόλων, ἀφιχθέντος πρώτου καὶ τεινάντος τὴν χεῖρα πρὸς τὸ πτώμα· εἶτα ἐπαναλαμβάνει τὸν ξιφισμόν, καὶ ἀφίνει αὐτὸν νεκρὸν κατὰ γῆς. Οἱ ἕτεροι δύο, ἰδόντες τὴν καταστροφὴν, κατελήφθησαν ὑπὸ δέους καὶ ὅπως σωθῶσιν ἀπὸ τῆς φοβερᾶς σπάθης, εἶχοντο ἀπίδντες, καταλιπόντες ἐνδόξως τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Ἀκούσαντες ὁμῶς τὴν παραγῆν οἱ πλησιέστεροι χωρικοὶ, ἔδραμον πάντες νὰ ἴδωσι τί συμβαίνει.

Καὶ τοὶ πάντες ἐθεώρουν ὡς βέβαιον ὅτι ἐκεῖ

θα προσῆλθεν ὁ Σατανᾶς, συμφώνως πρὸς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ἐφημέριου, ὅπως ἀρπάσῃ τὸ πτώμα τοῦ Μαρκαντωνίου, ἀγοράσαντος ἐκκλησιαστικὸν κτήμα, οὐχ ἦν τὸν ἐθεώρησαν πρέπον νὰ δρᾶμῶσι φέροντες ὁ μὲν ἓνα Χριστὸν, ὁ δὲ φανάριον, ὁ μὲν ἀγγεῖον ἀγιασμοῦ, ὁ δὲ βᾶϊον. Καὶ ἄλλοι μὲν ἐπεκαλεῖτο τὸν Ἅγιον Πασχάλην, ἄλλοι τὸν Ἅγιον Γρηγόριον, ἄλλοι ἐπιθύριζεν ἓνα ψαλμὸν, ἄλλοι ἐν ἀντίφωνον, καὶ ἄλλοι μὲν ἔψαλλε τὸ *ἐλέησόν με*, ἄλλοι δ' ἐφόρει τὴν ἐσθῆτα τῆς Παναγίας, ἢν τῷ ἐγκατέλιπεν ἡ ἡ μάμμη του. Σύμπασα ἡ πλῆθὺς ἐκείνη φέρουσα λαμπάδας καὶ φῶτα ἤθελε νὰ παρατηρήσῃ ἀν ὁ νεκρὸς ὑπάρχῃ ἐν τῷ φερέτρῳ, ἢ ἂν ἀνηρπάγῃ ὑπὸ τοῦ διαβόλου. Ἄλλ' ὁποῖος ὑπήρξεν ὁ θαυμασμὸς των, ὅταν ἀντὶ ἐνός, ἔδρον δύο διαβόλους ἐκεῖ! Ἐῖδον πρὸς τούτους ἀλύτους καὶ ἐν κέρατον πεσὸν ἀπὸ τοῦ μετώπου τῶν διαβόλων τῶν τραπέντων εἰς φυγὴν. Τότε ὁ φρουρὸς τοῖς διηγήθη πῶς εἶδε τρεῖς διάβολους προσερχομένους, ἐτοιμοὺς νὰ ἀρπάσωσι τὸν θεῖόν του καὶ πῶς ἐπιτεθεὶς κατ' αὐτῶν τοὺς ἐνίκησε, φοβηθεὶς τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν διὰ τοῦ ξίφους, τῶν ἐτέρων δύο τραπέντων εἰς φυγὴν.

Πᾶς πιστὸς Χριστιανὸς ἐμεινεν ἐρεὸς ἐπὶ τῷ διηγήματι τοῦ φρουροῦ. Ἦτο δυνατόν νὰ φονευθῇ ὁ διάβολος;... ἄλλ' ὅμως τί νὰ ἀντειπῶσι κατὰ τῆς πραγματικότητος; Ἐαστος ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, νὰ θιγῇ μὲ τὴν χεῖρά του αὐτόν; ἄλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἐγγίσῃ τὸν διάβολον, ὅστις, καὶ τοὶ νεκροὶ, ἐνέπνεε τρόμον διὰ τῆς φοβερᾶς του ὄψεως. Ἄλλ' εἰς τῶν μάλλον ἀτρομήτων χωρικῶν, πλησιάσας, ἐκίνητησεν αὐτόν διὰ μακρὰς ἀπόστασης. Ἰδὼν δὲ ὅτι ὁ διάβολος δὲν ἐκινήθη ποσῶς, ἐναθάρρυνθη πλείωτερον αὐτός τε καὶ οἱ λοιποὶ καὶ δὴ πάντες πλησιάζουσιν, ἐμπύουσι αὐτὸν ἐνθουσιωδῶς, καὶ ἄλλοι μὲν τῷ καταφέρουσι λακτισμάτα, ἄλλοι τὸν πατοῦσι καὶ ἄλλοι τύπτουσιν αὐτόν εἰς τὴν κεφαλὴν.

Ὅπως ἄλλοτε καὶ ὁ ὄνος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Αἰσώπου, ἐνεδύθη δρᾶν λέοντος, ἀγγεῖον

πρός τίνα σκοπόν, καὶ οἱ χωρικοὶ ἐκλαβόντες αὐτὸν ὡς λέοντα, ἔρυσον ἔντρομοι, ἀλλ' εἶτα, τῆς δορᾶς πεσοῦσης καὶ ἰδόντες ὅτι ἦτον ἐλευνός, καὶ ἄθλιος, ὄνος, ξύλοις καὶ ροπάλοις αὐτὸν ἔπαιον.

Οἱ χωρικοὶ ὑπερεπήνεσαν τὸν φρουρὸν, ὅστις ἀπέκτεινε τὸν διάβολον· ἀλλὰ μεγάλως ἐξεπλάγησαν ἰδόντες ὅτι, ὁ φονευθεὶς διάβολος ὡμοίωζε πολὺ τῶ ἐφημερίῳ των. Εἶπέ τις ὅτι πιθανῶς σμύφότεροι νὰ ἦταν τέσσαρα τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, ἀλλ' οἱ πλείότεροι παρατηρήσαντες καλῶς, εἶπον:

— Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία· αὐτὸς εἶναι ὁ Δὸν Κρισπίνας.

Κάλλιον ἔρευνήσαντες, εὔρον τὸν σκοῦφον τοῦ ὀσιοτάτου, ὅπερ ἔτι μᾶλλον ἐνίσχυσε τὰς ὑπονοίας των. Ἐζήτησαν λοιπὸν αὐθωρεὶ τὸν ἐφημέριον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἄνω καὶ κάτω, ἀλλ' ὑπῆρξεν ἀδύνατος ἢ ἀνεύρεσις του. Νίψαντες αὖν τὸ πρόσωπον τοῦ Διαβόλου, εἶδον ὅτι ὁ Σατανᾶς δὲν ἦτο ἄλλος, ἢ αὐτὸς ὁ ἐφημέριος ἐν σαρκὶ καὶ ὀστέοις.

Ἀναγγειλάντων τότε τὸ γεγονός τῇ Ἀστυνομίᾳ, αὕτη ἐνήργησεν ἀνάκρισιν, ἐξ ἧς ἀπεδείχθη ὅτι ὁ φονευθεὶς διάβολος ἦν αὐτὸς ὁ ἐφημέριος, οἱ δ' ἕτεροι δύο οἱ διαφυγόντες τὴν σπάθην, ἦταν, ὁ μὲν ἱερεὺς εὐλαβέστατος, ὁ δὲ ἐνοριακὸς σκευοφύλαξ.

Τὸ παράδοξον τοῦτο γεγονός προκάλεσε τὴν γενικὴν ἀγανάκτησιν, καὶ ἐνόησαν πολλοὶ ὅτι οἱ ἀγύρται οἱ καταχρώμενοι τῆς εὐπιστίας τῶν ἄλλων καὶ ἐνσπείροντες χιμαιρικοὺς φόβους, οἱ πονηροὶ, κίβδηλοι καὶ ψευθεῖς ἄνθρωποι, εἰσὶν οἱ ἐπικίνδυνοι καὶ ἀληθεῖς διάβολοι.

Τὸ γεγονός τοῦτο γνωρίζει ἀπαξάπασα ἡ ἐπαρχία ἐκείνη, αἱ δ' ἐφημερίδες τῆς Γαλλίας τὸ ἀφηγήθησαν πᾶσαι. Συνέβη δὲ τῇ 19 τοῦ μεσιδώρου τοῦ δεκάτου ἔτους, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν 8ην Ἰουλίου 1802.

Πείσθητε νῦν, ἀναγνώσταί μου, ὅτι πάντοτε αἱ ἐμφανίσεις τοῦ διαβόλου ὑπῆρξαν ὡς ἡ περι-

ῆ· ὁ λόγος. Ἐὰν πάντες ἔπραττον ὅτι καὶ ὁ φρουρὸς ἐκείνος, ἀνεψιὸς τοῦ Μαρκαντανίου, καὶ δὲν ἄφρινον τὸν διάβολον νὰ λάβῃ κατοχὴν ἐπὶ τῆς κοινῆς εὐπιστίας, ὁ διάβολος θὰ ἐφρονεῖτο πρὸ πολλοῦ καὶ δὲν θὰ ἀνησύχει πλέον τὸν κόσμον τῶν εὐπίστων.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ).

ΤΑ ΚΟΙΝΟΤΕΡΑ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ.

Α'. Ἡ Βροχὴ. — Οἱ μεγάλοι τῶν ὑδάτων ὄγκοι, οἱ καλύπτοντες μέγα μέρος τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἐκτεθειμένοι διηλεκτικῶς εἰς τὴν ἡλιακὴν θερμότητα, ἀναπτύσσουσι μεγάλην ποσότητα ἀτμοῦ. Οἱ ἀτμοὶ οὗτοι, ἐνεκα τῆς ἐλαφρότητος αὐτῶν σχετικῶς πρὸς τὴν κυκλοῦσαν αὐτοῦ ἀτμόσφαιραν, ἀνέρχονται εἰς τὰ ὕψη, ἄχρις οὗ τὸ εἰδικὸν βάρος τῆς ἀραιότερας ἀτμόσφαιρας, (διότι ὡς γνωστόν, ἡ ἀτμόσφαιρα καθίσταται ἀραιότερα ἀναλόγως τοῦ ὕψους,) ἐξισωθῇ πρὸς τὸ εἰδικὸν βῆρος τῶν ἀνεληθόντων ἀτμῶν.

Ἡ ἀνύψωσις τῶν ἀτμῶν τούτων εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν, καλεῖται *ἐξάτμισις*. Συμπληροῦνται δὲ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ταχέως, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἐν τῇ ἀτμόσφαιρᾳ ἡδὴ ἐνυπάρχουσαν ποσότητα ἀτμῶν καὶ σχετικῶς πρὸς τὴν θερμοκρασίαν αὐτῆς.

Ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἐκ τῶν λιμνῶν, ἐκ τῶν ποταμῶν, μεγίστη ποσότης ὑδάτος μεταβάλλεται εἰς ἀτμοῦς. Τὸ σπουδαῖον τοῦτο φαινόμενον συμβαίνει διηλεκτικῶς ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, καὶ ὅμως πολλακίς παρέρχεται ἀπαρατήρητον. Τοῦτο δὲ, διότι οἱ ὑδατώδεις ἀτμοὶ εἰσὶν ἀχρῆς καὶ διαφανεῖς, ἀπαράλλακτα ὡς ὁ ἀήρ. Πᾶν ἀντικείμενον ὅμως ἔχει τὰ ὄριά του, ἐπομένως καὶ ἡ ἐξάτμισις ἔχει ὄρια. Ὄταν ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμόσφαιρας μὲν ἀμετάβλητος, ὠρισμένος ἀτμοσφαιρικός ὄγκος δὲν

δύναται νὰ δεχθῇ ἢ ὠρισμέναν ποσότητα ἀτμῶν. Αὐξανομένης ὅμως τῆς θερμοκρασίας τῆς ἀτμόσφαιρας, δέχεται αὕτη ποσότητα ἀτμῶν μεγαλειτέραν, ὥστε καθίσταται κεκορεσμένη. Ἐὰν ὅμως ἡ θερμοκρασία τῆς ἑπειτα ἐλλαττωθῇ, ἐλλαττοῦται καὶ ἡ ποσότης τῶν ἀτμῶν ἧτις ὠρίσθη νὰ περιέχεται εἰς αὐτήν. Μέρος τότε τῶν πλεοναζόντων τούτων ἀτμῶν μεταβάλλεται εἰς ὑγρὸν καὶ κατέρχεται ἐν εἰδει ὕδατος σταγόνων ὕδατος ἢ ὀμίχλης.

Τὰ νέφη εἰσὶν ὀμίχλη, καταλαμβάνουσα τὰ ὕψη τῆς ἀτμόσφαιρας στρώματα· σχηματίζονται δὲ διηλεκτικῶς ὑπεράνω τῶν μεγάλων ὄγκων τοῦ ὕδατος. Οἱ ἀνεμοὶ, αἱ συνεχῶς ἐν τοῖς ἀνωτάτοις στρώματι τινάσσοντες τὴν ἀτμόσφαιραν, φέρουσι τὰ νέφη ὑπεράνω τῆς ξηρᾶς, ἐνθα μένουσιν ἀκίνητα, ἄχρις οὗ ἐλάττωσις τῆς θερμοκρασίας, οἷα ἡ δυναμένη νὰ προέλθῃ ἐκ βορείου ἀνέμου, παράγει τὴν συμπύκνωσιν τῆς ὕλης τῆς ἀποτελούσης τὰ νέφη καὶ ἐπομένως τὴν μετατροπὴν αὐτῆς εἰς σταγόνας, αἰτίνες, πίπτουσαι ἐπὶ τὴν γῆν, δνομαζόνται *βροχὴ*.

Ἐὰν αἱ σταγόνες τῆς βροχῆς διέλθωσι, κατερχόμεναι, ἐκ χωρῶν ξηρᾶς ἀτμόσφαιρας, παθαίνουσιν ἐξάτμισιν. Τούτουθεν συμβαίνει νὰ βρέχῃ πλείοτερον ἐπὶ τινος ὕψηλοῦ μέρους ἢ ἐπὶ ἐτέρου χθαμαλοῦ, ἢ νὰ βρέχῃ ἐπὶ μέρους ὕψηλοῦ, ἐνῶ ἐν τῇ πεδιάδι δὲν βρέχει ποσῶς. Τούναντίον, ὅταν αἱ σταγόνες κατερχόμεναι διέρχωνται ἐκ χωρῶν τῆς ἀτμόσφαιρας ὑγρῶν, αὐξάνουσι κατὰ τὸν ὄγκον, προσλαμβάνουσαι τοὺς ὑγροὺς ἐκείνους ἀτμοῦς καὶ τότε πίπτει εἰς τὰ χθαμαλὰ μέρη πλείοτερον βροχὴ παρ' ὅση εἰς τὰ ὕψηλα.

Ἡ βροχὴ παράγεται προσέτι καὶ ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρευστοῦ ὡς καὶ ἐκ τῶν δονισμῶν ἐν παράγουσιν ἐν τῇ ἀτμόσφαιρᾳ αἱ κεραυνοὶ, οἵτινες πολλακίς εἰσὶν ἀφορμὴ βροχῶν βιαίων καὶ αἰρηνδίων.

Ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιστάσει ἡ βροχὴ δὲν εἰ-

ναι μόνον ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξ ἀτμῶν χορτασμοῦ τῆς ἀτμόσφαιρας, ἀλλὰ ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸ σφρορῇ διαφορῶν ἀνέμων, κομιζόντων ἀτμόσφαιραν κεκορεσμένην ἀτμῶν καὶ θερμοκρασίας ποικίλης. Διὰ τοῦτο δυσκόλως βρέχει ὅταν ἐπικρατῇ εἰς μόνος ἀνεμος ὠρισμένην ἔχων διεῦθυνσιν.

Αὗται εἰσὶν αἱ αἰτίαι τῆς βροχῆς, ἧτις ἐστὶ λίαν ὠρέλιμος διὰ τὴν γῆν μας.

Β'. Ἡ χάλαξα. — Ὄταν τὸ ὕδωρ πίπτῃ ἐκ νεφῶν πυκνῶν, αἰρηνδίων· σχηματισθέντων ἐνεκα ποικίλων αἰτίων καὶ ἰδίως συνεπέᾳ ζωνρᾶς ἡλεκτρικῆς ἐπιρροῆς, αἱ μεγάλαι καταπίπτουσαι σταγόνες τοῦ φθάνουσιν εἰς τὴν γῆν πεπηγυῖαι, καὶ πολλακίς ἐνοόμεναι καὶ ἀποτελοῦσαι ὄγκον ἐκάστη κερούου ἢ καὶ ὠσῦ. Πικρηθήθη ὅτι τὴν νύκτα οὐδέποτε σχεδὸν πίπτει χάλαξα καὶ ὅτι αὕτη συνεχῶς συνοδεύεται ὑπὸ κεραυνοῦ. Αἱ καταστροφᾶς τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐπιφέρει εἰς τὴν γῆν, δὲν εἶναι ὅμως ἐπίσης γνωστόν καὶ τὸ παράγον αὐτὸ αἰτιον.

Ὄταν σταγὼν ὕδατος μεγάλη, σχηματισθεῖσα αἰρηνδίων· ἐξ αἰρηνδίου ψύξεως, πίπτῃ ἐκ μεγίστου ὕψους, παθαίνει ἐξάτμισιν ὡς ἐκ τῆς ταχύτητος μεθ' ἧς κατέρχεται· ἐπομένως τὸ ἀπολειπόμενον τῆς σταγόνος μέρο· καὶ μὴ ἐξάτμιζόμενον, πήγνυται. Τοιοῦτος ὁ λόγος τοῦ σχηματισμοῦ τῆς χάλαξας. Τὰ ὀγκώδη δὲ τεμάχια, οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ μικρὰ συννηνωμένα εἰς ἓν, καθὰ προέφημεν.

Γ'. Ἡ χιών. — Ὄταν τὸ ὕδωρ κατέρχεται ἀνωθεν εἰς σταγόνες ἐν καιρῷ ψυχρῷ, παγώνει. Τὰ αὐτὰ αἰτία τὰ παράγοντα τὴν βροχὴν, παράγουσι καὶ τὴν χιών· ἐπομένως ἀναλόγως τῆς καταστάσεως τῆς ἀτμόσφαιρας· ἔχομεν ὀλιγωτέραν ἢ ἀφθονωτέραν χιών. Ἰδίως ἡ χιών καταπίπτει ἐν γαληνωτῇ ἀτμόσφαιρᾳ, καὶ τοῖ αὕτη ὠθεῖται ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

Ἡ χιών συνενοῦται εἰς νεράδας μικρᾶς ἢ

μεγάλας, επειδή δὲ εἶναι κακὸς ἀγωγὸς τοῦ θερμαντικοῦ, καλύπτουσα τὰς γαίας, δὲν κατέρχεται εἰς χαμηλὴν θερμοκρασίαν εἰμὴ ἐν βάρβει ἐλαχίστῳ. Τὸ στρώμα τοῦτο τῆς χιόνος τὸ διατηροῦν τὴν θερμοκρασίαν τοῦ μηδενικοῦ, προστατεύει τότε τὰ φυτὰ καὶ τοὺς σπόρους, καὶ δὲν ἀρίνει αὐτοὺς, νὰ πάθωσιν ἐκ τοῦ ψύχους. Τούτουθεν εἰς τὰς ὄρεινὰς χώρας τὰ ἄνθη ἀνοίγουσι τοὺς κάλυκας τῶν αὐθωρῶν ὅπου τοῦ ἐδάφους ὑπῆρχε χιών καὶ διελύθη. Παλλάκις ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὄρεων ἡ βροχὴ ἢ πίπτουσα τὸ ἕαρ ἐπὶ τῶν χιόνων ἀποκρυσταλλοῦται ὀλίγους βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδενικόν. Οὕτω σχηματίζονται οἱ πάγοι. Ἐν τοῖς ὑψηλοῖς ἐκείνοις μέρεσιν ἡ θερμοκρασία εἶναι ἀείποτε χαμηλὴ. Ἡ τῆς χιόνος λευκότης δὲν ἀπορροφᾷ, ἀλλ' ἀπωθεῖ τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας· ἄλλως, τε ἡ χιών καὶ ὁ πάγος ἀπαιτοῦσι πρὸς διάλυσιν μέγα ποσὸν θερμαντικοῦ· διὰ τοῦτο πολλὰ ὄρη μένουσιν ἀενάως κεκαλυμμένα ὑπὸ χιόνων. Τὸ θέρος διαλύεται μόνον κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, διότι ἡ θερμότης τῆς γῆς συντελεεῖ εἰς τοῦτο.

Δ'. Τὸ οὐράνιον τόξον. — Ὅταν ὁ ἥλιος ὀλίγον ὑψοῦται εἰς τὸν ὀρίζοντα, εἰς τὸ ἀντίθετον δὲ μέρος ὑπάρχει πυκνὴ νεφέλη, ἔχουσα τὰ νῶτα πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένα, διακρίνεται τόξον φέρον τὰ χρώματα τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος, καὶ καλούμενον Ἰρις. Τὸ τόξον φαίνεται κάποτε τεθλασμένον κατὰ τὸ ὑψηλότερον αὐτοῦ σημεῖον ἢ ὅπταν ἡ ἀτμόσφαιρα διατηρῆ τὴν διαφάνειάν της. Ἄλλοτε φαίνονται δύο συγχρόνως τόξα, ὧν τὰ χρώματα εἰσὶν ἀντιστροφῶς διατεθειμένα.

Τὸ ὠραῖον τοῦτο φαινόμενον παράγεται ἐκ τῆς διαθλάσεως καὶ ἀντανεκλάσεως τοῦ φωτός ἐγκαρσίως τῶν σταγόνων τοῦ ὕδατος. Εἶναι δὲ λαμπρότερον ὅταν αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες προσβάλλωσι τὰς σταγόνας νέφους διαλυομένου εἰς βροχὴν ἐν χώρῳ τοῦ οὐρανοῦ ἀντιθέτῳ τῆς θέσεως ἐν ἣ ἵσταται ὁ θεατής. Πειραματικῶς

δύναται τις νὰ νοήσῃ τὸ φαινόμενον, ὅταν τοποθετηθῇ μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ πίδακος (σαντριβανίου). Θὰ ἴδῃ τότε μέρος τοῦ οὐρανοῦ τόξου.

Εἴπομεν ὅτι παράγεται τὸ φαινόμενον διὰ τῆς διαθλάσεως τοῦ φωτός. Πῶς; Διότι αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, διαθλάμεναι ἐντὸς τῶν σταγόνων, φθάνουσι μέχρι τῆς ἐτέρας ἐπιφανείας αὐτῶν, ἐκείθεν δὲ, ἀντανεκλάμεναι, προσπίπτουσιν εἰς τὴν ὄρασίν μας. Ἀλλὰ εἰσδύουσαι ἐν ταῖς σταγόναις καὶ διαθλάμεναι, παθαίνουσιν ἀποσύνθεσιν, τὸ δὲ φῶς τοῦ ἡλίου, ὡς γνωστόν, σύγκειται ἐξ ἑπτὰ χρωμάτων. Διὰ τοῦτο βλέπομεν καθαρῶς τὰ ἑπτὰ ταῦτα χρώματα ἐν τῇ ἰριδι, ἥτοι βλέπομεν ἀκτίνας ἡλίου ἀποσυντεθειμένας. Ἴνα δὲ ὑπάρξῃ ἴρις, πρέπει τὸ ὕψος τοῦ ἡλίου νὰ εἶναι ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα 45 ὅς ἢ 50 μοίρας. Τὸ κυκλικὸν σχῆμα αὐτοῦ προέρχεται ἐκ τοῦ σφαιρικοῦ σχήματος τῶν σταγόνων τοῦ ὕδατος.

Καὶ ἡ σελήνη δύναται νὰ παραγάγῃ ἰριδας, ἀλλὰ πολὺ ὀψιαν, ἕνεκα τῆς ἐλάσσονος δυνάμεως τοῦ σεληνικοῦ φωτός.

Ε'. Ἡ καταιγίς. — Ἡ καταιγίς εἶναι συρροὴ πολλῶν μετεωρολογικῶν φαινομένων, ἅτινα συγχρόνως ταρασσουσι τὴν ἀτμόσφαιραν, καὶ τὰ ὁποῖα ἐπὶ τινὰ στιγμὴν θέτουσιν αὐτὴν τὸ δὴ λεγόμενον ἄνω κάτω. Μεταξὺ τῶν φαινομένων τούτων λογιστέα, ὁ ἄνεμος, ἡ βροχὴ, ἡ γάλαζα, αἱ βρονταί, αἱ ἀστραπαί, καὶ οἱ κερανοί.

Ὅπταν νεφέλη τις πληρωθῇ ἠλεκτρικοῦ ρευστοῦ, ἐλκύει πρὸς ἑαυτὴν ἠλεκτρισμὸν ἀντίθετον καὶ ὠθεῖ τὸν ὁμογενῆ τῆς ἠλεκτροισμὸν. Ὅταν ἡ δύναμις τῶν δύο ἠλεκτρισμῶν, ὧν ὁ εἷς ἐν τῇ νεφέλῃ, ὁ δ' ἕτερος ἐν τῇ γῆ, εἶναι ἀρκούντως ἰσχυρὰ, ὥστε νὰ νικήσῃ τὴν ἀντίστασιν τῆς παρεμβαλλομένης ἀτμοσφαιρας, ἐπέρχεται ἠλεκτρικὴ ἐκρηξις, δημιουργοῦσα τὸν κεραυνόν, ὅστις διέρχεται βιαίως τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ σπεύδει πανταχοῦ ὅπου ἀφθονεῖ

ὁ ἀντίθετος ἠλεκτρισμὸς, ποιῶν ταχυτάτους ἐλιγμούς.

Τούτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν δύο νέφη περιέχωσι τὸ μὲν θετικόν, τὸ δὲ ἀρνητικόν ἠλεκτρισμόν. Ἐπέρχεται ἐκκένωσις ἀμφοτέρων τῶν ἠλεκτρισμῶν καὶ ἐπομένως κεραυνός, ἥτοι ἠλεκτρικὸς σπινθήρ.

Οὐδέποτε συμβαίνει καταιγίς ἂν δὲν ἐπικρατῶσι συγχρόνως πολλοὶ ἄνεμοι ἀντιθέτων διευθύνσεων. Ἡ βροντὴ εἶναι πάταγος προερχόμενος ἐκ τοῦ κεραυνοῦ, ὅστις κατέρχεται μετ' ἀπεριγρήπτου ταχύτητος καὶ βίας διασχίζων τὴν ἀτμόσφαιραν, διότι τὸ κενόν ἔπερ γίνεται ἐν τῷ ἀέρι διὰ τῆς διαβάσεως τοῦ κεραυνοῦ, σπεύδει νὰ πληρώσῃ ἀμέτῳ ἄλλοις ἀέρι. Παλλάκις δὲ ἡ βροντὴ ἀκούεται δευτερόλεπτά τινα μετὰ τὴν λύμψιν τῆς ἀστραπῆς, διότι ὁ ἦχος εἶναι ἥττον ταχὺ τοῦ φωτός, καὶ ἀπαιτεῖ ἐν δευτερόλεπτον ἵνα διανύσῃ 300 μέτρα. Ἐπειδὴ δὲ τὰ διάφορα σημεῖα τῆς ἀτμοσφαιρας, ἅτινα ὁ κεραυνὸς διατρέχει, ἔχουσι διάφορον ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασιν, διὰ τοῦτο ἡ βροντὴ ἔχει τὸν παρατεταμένον ἐκείνον γνωστὸν ἦχον.

Παρατηρήθη ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς ὅν αἱ καταιγίδες διαχεύουσιν ἀφθόνως, ἐπιταχύνει τὴν βλάστησιν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἀυτοσχέδιον προσκεφάλαιον. — Μετὰ δύο κατὰ συνέχειαν νύκτας αὐπνίας ἂς διῆλθεν ὁ ἰατρός Κ... παρὰ τὴν κλίνην βρέως ἀσθενούντος πελάτου, ἐκλήθη κατεπειγόντος παρὰ τινος κυρίας πελάτιδος του, πασχούσης ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος. Ἡ κυρία ἦτο εἰς τὴν κλίνην. Ὁ ἰατρός πληροφρεῖται περὶ τῆς ἀσθενείας της, εἶτα κύπτει ὅπως ἀκροασθῆ τοῦς παλμούς της.

Ἡρατο ἐπὶ ὦραν πολλήν.

Ἡ κυρία εἶπε κατ' ἑαυτήν:

— Εὐσυνείδητος ἰατρός! Θέλει νὰ πληροπο-

ρῆθῃ καλῶς περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας μου.

Παρέρχονται 15 λεπτά. Ὁ ἰατρός δὲν ἐκινεῖτο. Ἡ ἀσθενὴς ἠγόνοι τί νὰ εἴπῃ. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ ὠθήσῃ ὀλίγον διὰ τῆς χειρὸς τὸν Ἀσκληπιάδην.

Ὁ ἰατρός, κεκμηκῶς ἐκ τῆς αὐπνίας, καὶ εὐρών μαλακὸν τὸ αὐτοσχέδιον ἐκείνο προσκεφάλαιον, εἶχεν ἀποκοιμηθῆ.

Διασκεδαστικὸς χορὸς. — Ἡ κυρία Λ... εἶδε μέγαν χορὸν. Νέος τις μετέβη εἰς τὸν χορὸν, πρῶτην ἤδη φοράν παρουσιασθεὶς εἰς τὴν οἰκοδέσποιαν ὑπὸ ἐτέρου φίλου. Περιήρητο λοιπὸν τὰς αἰθούσας μονήρης ὡς μὴ ἔχων σχέσιν μετ' ἄλλων καὶ περιεργάζετο πάντα ἐπὶ τέλους ἐβαρύνθη τὴν ἀσκοπον ἐκείνην περιήγησιν καὶ μεταβάς ἐκάθησεν εἰς τινὰ γωνίαν παρὰ τὴν θερμάστραν, ἐν δωματίῳ ἐρήμῳ, ὅπου καὶ ἕτερος τις ἐκάθητο μόνος, γέρον αὐτὸς καὶ λίαν κακοδιάθετος φαινόμενος.

Ἄφου ὅτε γέρον καὶ ὁ νέος ἐχασμήθησαν δις καὶ τρίς, ἤρξαντο συνδιαλεγόμενοι ὡς ἐξῆς:

— Διασκεδάσετε ὑμεῖς ἐνταῦθα; εἶπεν ὁ νέος.

— Νὰ διασκεδάσω; εἶπεν ὁ γέρον, αἰσθάνομαι πληξίν καὶ οὐδὲν πλέον.

— Καὶ ἐγὼ τὸ αὐτό. Τότε, ἂν θέλετε, φεύγομεν.

— Δυστυχῶς δὲν δύναμαι, διότι εἶμαι ὁ οἰκοδεσπότης.

Ὁ νέος ἐξ ἀνάγκης ἔφυγε τότε, ἀφου τοιαύτην ἐποίησε φιλοφροσύνην.

Ἡ ἀπάτη κατὰ τοῦ ἀπατεῶνος. — Νεῖανις τις μετέβη ἐκ Σχρίμ εἰς Ποσανίαν, ὅπως λάβῃ 300 τάλληρα ἄπερ ἐκληρονόμησε παρὰ τινος συγγενοῦ της. Κατὰ τὴν ἐπάνοδόν της ἐστάθη εἰς κώμην τινὰ, ἐνθα, μὴ ἔχουσα σχετικὸς ἢ φίλους, ἀπετάθη πρὸς τὸν πάρεδρον, ζητοῦσα παρ' αὐτοῦ φιλοξενίαν. Οὗτος, μαθὼν παρὰ τῆς νεάνιδος

ὅτι ἔφερε ποσὸν χρηματικὸν μεθ' ἑαυτῆς, τῇ προσέφερον ἔνθους φιλοξενίαν καὶ θέσιν εἰς τὴν κλίνην τῆς συζύγου του.

Ἀφοῦ αἱ δύο γυναῖκες ἀπεκοιμήθησαν, ὁ πάρεδρος μεταβὰς εἰς τὸν κηπὸν του, ᾤριζε λάκκον, εἶτα μεταβὰς εἰς τὴν κλίνην τῶν δύο γυναικῶν ἐρόνευσε τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν, νομίζων ὅτι φρονεῖ τὴν νεάνίδα. Λαβὼν εἶτα τὸ θῦμα ἐπ' ὤμων ἔθαψεν αὐτὸ εἰς τὸν λάκκον τοῦ κηπου.

Ἐπιστρέψας.... βλέπει τὴν κλίνην κενήν! Ἦϊξε φρονεῖσαι κατὰ λάθος τὴν σύζυγόν του. Ἡ νεάνις ἐξυπνήσασα καὶ νοήσασα περὶ τίτου, πρὸκειται, ὄρητο ἀπιούσα!

Ἀγγλικὴ τυραννία. — Γινώσκουσιν οἱ ἀμαρτωστοὶ μᾶς ὅτι οἱ Ἴρλανδοὶ δὲν συμπαθοῦσι διόλου τοῦ ἄγγλου, νομίζοντες αὐτοὺς ὡς τυράννους. Ἐσχάτως ἄγγλος τις εἶχε μεταβῆ εἰς Ἴρλανδίαν καὶ κατέλυσε εἰς ξενοδοχεῖον. Ἐπειδὴ δ' ἐπρόκειτο τὴν ἐπιούσαν κατὰ τὴν ἴην ἀκριβῶς ἰδῆναι νὰ μεταβῆ εἰς πλησιόχωρον πόλιν, παρήγγειλε τὸν ὑπρέτην νὰ ἀρυπνίσῃ αὐτὸν ἀκριβῶς τὴν 7ην παρὰ 10 λεπτά. Ὁ ὑπρέτης τὸν ἀρύπνισεν. Ὁ ἄγγλος πικρατρεῖ τὸ ὥρολόγιόν του καὶ βλέπει ὅτι ἦγον ἢ 7 παρὰ 4 λεπτά.

— Ζῶν! λέγει εἰς τὸν ὑπρέτην, ὄργα ἐνεθυμήθης νὰ μ' ἀρυπνίσῃ; καὶ δὲν θὰ προσφθάσω!

— Ὅχι, κύριε, ἀπαντᾷ ὁ ὑπρέτης. Παρατηρήσατε τὸ ὥρολόγιον τοῦ ξενοδοχείου. Εἶναι 7 παρὰ 9 λεπτά.

Σκεφθεῖ; ὀλίγον ὁ ἄλλος:
— Ἐχετε δίκαιον, τῷ εἶπεν, ἐγὼ ἔχω τὴν ὄραν τῆς Ἀγγλίας καὶ τὸ ἐλθισμόνησα.

— Τὴν ὄραν τῆς Ἀγγλίας! φωνεῖ ἔλθισμος ὁ ὑπρέτης. Ἄλλην ὄραν ἔχετε ἐκεῖ ἀρχαί;

— Βέβαια, δὲν τὸ γινώσκεις;
— Ἀλλὰ πῶς; διατί;
— Διότι, ἀπήντησεν ὁ ἄγγλος, ἐκεῖ, ἐν Ἀγ-

γλία, ὁ ἥλιος ἀνατέλλει. 6 λεπτά πρὶν ἢ ἀνατεῖλῃ εἰς Ἴρλανδίαν.

— Τυράννοι! ἀνέκραζεν ὀργισθεῖς ὁ ὑπρέτης. Ὡς καὶ τοῦτο τὸ προνόμιον ἔλαβον δι' ἑαυτοὺς, νὰ ἔχωσι τὸν ἥλιον πρὸ ἡμῶν!

Ὁ τάλας ὑπρέτης, ὑπέθετεν ὅτι ὁ ἥλιος ἀνατέλλει πρὶν ἐν Ἀγγλίᾳ οὐχὶ φυσικῶς, ἀλλὰ διότι ἐψήφισεν ἴσως, τοῦτο ἡ βουλή τῶν Λόρδων.

Δημαρχικὴ ἔκθεσις. — Δήμαρχος τις μικροῦ τινος δήμου, ἐκάθησεν ὅπως συντόξῃ ἔκθεσιν περὶ τοῦ θανάτου ἀνθρώπου πνιγέντος, οὕτως τὸ πτώμα ἐξελθὼν ἐκ τῆς θαλάσσης ἐκαρπίσθη εἰς τὸ δημαρχεῖον. Ἦρξατο λοιπὸν γράφων ὁ κ. δήμαρχος ὡς ἑξῆς.

« Σήμερον τὴν... κτλ. ἐκαρπίσθη ἐνώπιόν μου τὸ πτώμα ἀνθρώπου πνιγέντος καθ' ἡ στιγμὴν ἐλούετο εἰς τὴν θάλασσαν.... »

Μόλις εἶχε γράψῃ τ' ἀνωτέρω, τὸ πτώμα ἐκίνησε τὰς χεῖρας. Δὲν εἶχε πνιγῆ ὁ ἄνθρωπος. Τί νὰ πράξῃ ὁ δήμαρχος; Τὴν ἔκθεσιν εἶχεν ἤδη καταστρώσει. Ἀφοῦ ἐσκέφθη καλῶς, προσεβηκε τὰ ἑξῆς:

« Τὸ δὲ ρηθὲν πτώμα συνυπέγραψε τὴν ἔκθεσιν μεθ' ἡμῶν, διότι δὲν εἶχε πνιγῆ ».

Οἱ βενεδικτινοὶ. — Τὸ ἱερατικὸν τοῦτο σωματεῖον ἴδυσεν ὁ Ἅγιος Βενεδίκτης ἐν Νεαπόλει, ἐπὶ τοῦ Κασιόνου ὄρου: περὶ τὸν θῶν αἰῶνα. Τὰ εἰς τὸ τάγμα τοῦτο ἀνήκοντά ποτε μοναστήρια ἀνῆλθον εἰς 37,000, διεσπαρμένα καθ' ἅπαντα τὰ σημεῖα τῆς γῆς. Ἐξ αὐτοῦ ἐξῆλθον 40 πάπαι, 200 Καρδινάλιοι, 50 Πατριάρχαι, 1600 Ἀρχιεπίσκοποι, 4,600 Ἐπίσκοποι, 4 Αὐτοκράτορες, 12 Αὐτοκράτειραι, 41 βασιλισσαί, 3,600 κανονισθέντες ἄγιοι καὶ ἀκριθμητοὶ ἄνδρες πεπαιδευμένοι. Δὲν οὐδὲ φαίνεται ἀλλοθὲς μεταλλεῖον;

Συμβουλὴ διὰ ξενοδόχου. — Ξενοδόχος τις ἠρώτησεν ἄγγλον, εἰς ὃν ἐπαρουσίασε τὸν

λογαριασμὸν ἐὰν εὐχαριστήθῃ ἐν τῷ ξενοδοχεῖῳ του.

— Ὅχι, κύριε, ἀπήντησε μετὰ φλέγματος ὁ ἄγγλος.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ ξενοδόχος.

— Διότι εἰ μὲς, ὦ γέμουσι τὰ δωμάτιά σου, δὲν μ' ἄφινον τὴν νύκτα νὰ κοιμηθῶ.

— Ἐχετε δίκαιον, μυλόραδε, εἶπεν ὁ ξενοδόχος καὶ μετεχειρίσθη χίλια μέσα πρὸς κατὰστροφὴν τῶν, ἀλλ' ἀτυχῶς οὐδὲν κατώρθωσα.

— Ἐγὼ νὰ σοὶ εἶπω ἐν καταλλήλοτατον φόρμακον ἐν ἀπαλλαγῇ αὐτῶν, εἶπεν ὁ ἄγγλος.

— ὦ! θὰ μὲ ὑποχρεώσητε, κύριε. Ποῖον εἶναι αὐτό;

— Παρουσίασον εἰς αὐτοὺς λογαριασμὸν ἐξωγκωμένον ὡς τὸν ἰδικόν μου, καὶ μὴ ἀμφιβάλλεις ὅτι θὰ φύγῃσι πάντες ἐκ τοῦ ξενοδοχείου σου.

Τρίμηνος ἀποδοχῆς. Ἐτεροὶ τις ἄγγλος περιηγητὴς ἀνῆρχετο τὴν Αἴτναν, ὀδηγούμενος ὑπὸ τινος χωρικοῦ καὶ τῆς συζύγου του, ἐγγύου οὔσης.

Ἀφοῦ ἀνῆλθον ἐπὶ δύο ὥρας, στραφείς ὁ ἄγγλος εἶπε τῇ γυναικί:

— Πόσον καιρὸν θέλομεν ἀκόμη; ...

Καὶ κατὰ σύμπτωσιν ἔπεσε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς κοιλίας τῆς γυναικός.

Ἡ γυνὴ, ὑποθέσασα ὅτι ἐρωτᾷ αὐτὴν ὁ ἄγγλος περὶ τῆς ἐγκυμοσύνης, τῆς,

— Μόλις τρεῖς μῆνας, κύριε.

— Τρεῖς μῆνας;!! Προτιμῶ νὰ ἐπιστρέψω. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀνέρχῃται τις τρεῖς μῆνας διὰ νὰ ἴδῃ τὴν Αἴτναν!

Νέου εἶδους χρυσοφυγεῖον. — Εἰς τὰ Ἡνωμένα κράτη τῆς Ἀμερικῆς, ὑπάρχουσιν 12, 000 ὀδοντοῖατροὶ καταναλισκόντες κατ' ἔτος πρὸς διόρθωσιν ὀδόντων 1/2 τόνον χρυσοῦ, ἀξίας 500,000 ταλλήρων, ἧτοι 2 1/2 ἑκατομμυρίων φράγκων. Ἐπίσης καταναλίσκουσιν

ἴτην ποσότητα πλατίνης, ἀργύρου καὶ ἄλλων ὑλῶν. Μετὰ τρεῖς λοιπὸν αἰῶνας τὰ κοιμητήρια τῆς Ἀμερικῆς θὰ περιέχουσι χρυσὸν 150 ἑκατομμυρίων φράγκων, ἧτοι χρυσοφυγεῖον λαμπρὸν διὰ τοὺς μεταγενεστέρους.

ΨΗΦΙΑΣΤΩΝ.

Ὅποσοι λαλοῦσι καλῶς καὶ ὁμοῦ ἀδυνατοῦσι νὰ πράξωσιν ὅσα λέγουσιν! Ὅποσοι ἐπὶ τῶν θρανίων καὶ τῶν πλατειῶν φαίνονται ἐξαιρετοὶ ἄνθρωποι, ἐνθ' ἰθὺς εἰς ἐνέργειαν καταδείνουνται σκιά!

[Guicciardini]

Διδάσκετε τὸ σέβας πρὸς τοὺς ἀδυνάτους, εἴτε σωματικῶς, εἴτε πνευματικῶς, εἴτε κατὰ τὴν διαγωγὴν, καὶ θελετε δημιουργήσει ψυχὰς γενναίας. (Ν. Θωμαζαῖος)

Ἡ τῆς ἀληθείας ὁμολογία δέον νὰ προηγῆται παντός σεβασμοῦ. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κολακεύωμεν οὔτε τοὺς δυστυχεῖς ἢ κολακεία οὐδένα ποτὲ ὠφέλησε.

(Gioberti)

Στρέψον τὸ βλέμμα πρὸς σὲ αὐτὸν καὶ μὴ κρίνε τὰς τῶν ἄλλων πράξεις. Κρίνων τοὺς ἄλλους, πολλάκις δύνασαι νὰ σφάλῃς, ἐνθ' ἐξετάζῃς σεαυτὸν κοπιᾷ πάντοτε μετ' ὠφελείας.

(Κέμπης)

Ὁ φθόνος φθείρει τὴν καρδίαν ὡς ἡ σκουρία τὸν σίδηρον.

(Αντισθένης)

Ὁ δωροῦμένός τι ὀφείλει νὰ σιωπᾷ, ἀλλ' ὁ λαμβάνων τὸ δῶρον δέον νὰ λαλῇ.

(Ἰσπανικὴ παροιμία)

Ἐν τῇ κοινωνίᾳ δέον ἕκαστος νὰ ἀναλαμβάνῃ τὸ ἀρμόζον αὐτοῦ ἔργον. Ὁ γινώσκων νὰ κυβερνᾷ, ὡς κυβερνᾷ, ὁ δὲ ἀγνοῶν νὰ κυβερνᾷ, ὡς ὑπακούῃ. Ἐὰν τὰ πλοῖα διοικῶνται καὶ εὐδοκίμοσι καλλίον τῶν κρατῶν, εἶναι διότι εἰς αὐτὰ ἕκαστος τοῦ πληρώματος πράττει ὅ,τι γινώσκει, ἐνθ' εἰς τὰ κράτη γενικῶς ἀναδέχονται οἱ ἄνθρωποι νὰ πράττωσιν ὅ,τι ἀγνοοῦσι.

[Μάξιμος Δ' Ἀζέλιος]

Ἐπὶ τὸν λίθον τοῦ μύλου ὁ σίτος μεταβάλλεται εἰς ἄλευρον ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν ποδῶν αἱ σταφυλαὶ μετα-

βάλλονται εις οἶνον ὑπὸ τὴν ὀλίφην τῶν ψυχικῶν ἀλλαγῶν ἢ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ ἐξαγνίζεται καὶ παράγει τοὺς καλλίστους τῶν καρπῶν της. [Συγγ.]

* * *

Τὸν ἰσχυρὸν ἄνδρα καταδεικνύει οὐχὶ ἡ ἀνασθησία, ἀλλὰ τὸ νὰ γινώσκῃ νὰ ὑποφέρει τὰς καταδραμὰς τῆς τύχης καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἰσχυρὸς μόνον ἓνα στεναγμὸν ἐκπέμπει. Ὁ σορὸς ὁμοίως..... ἐκεῖνος, ὑπεράνους καὶ τοῦ ἰσχυροῦ ἔτι, σιγῇ. [ὁ αὐτός]

ΤΩ ΚΥΡΙΩ Α. ΒΟΥΤΕΙΝΑ

ΕΠΙ ΤΩ

ΑΩΡΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΟΥ ΤΕΚΝΟΥ ΤΟΥ.

Ἡ συμφορὰ τῆς συμφορᾶς γνωρίζει τὴν ἀλήθεια,
καὶ νοιώθει ἐκεῖνος πῶς κλαίει ὅπου κλαίει!
Ναί! περισσότερο πονῶν τὰ πληγωμένα στήθια,
Ἐγὼ γνωρίζω τὴν φωτιὰ τοῦ τὴν καρδίᾳ σου καίει.

Ἐγὼ καὶ ἐγὼ ἓνα παιδί τῆς ἀνοιξὸς καμάρι
καὶ τρεῖς φορὰς ἡ ἀνοιξὶς τὸ εἶχε στεφανώσει,
Ὅταν τοῦ χάρου τοῦ σκληροῦ, τοῦ ψυχοκνηγάρου,
τὸ αἶμα τὸ ἀχόρταγο ἦλθε νὰ τὸ σκλαβώσει.

Τὰ δάκρυα γλυκαίνουναι τὸν πόνο τῆς καρδίᾶς μου
κλαίεις, πατέρα δίστυχε! κλαίω καὶ ἐγὼ μαζὺ σου,
Ἐφῆνε π' ἀκόμη ὡς ἐχθὲς ἐκράξαμε παιδιὰ μας
δὲν εἶναι πιά..... εἶν' ἄγγελιοι χροσοὶ τοῦ παραδείσου.

καὶ ἂν ἔμπορὸς, παρηγοριὰ στὴ μάνα τὴν καυμένη
ἀίνε καὶ σὺ ὅπως καὶ ἐγὼ, καὶ φέρνε εἰς τὸ νοῦ της
Ἦως τίποτε αἰώνιο στὴ γῆ αὐτὴ δὲν μένει
Ἢ ἢ Ἡαναγὰ πῶς ἔκλαψε τὸ θάνατο τοῦ γιου της.

Ἐν Μασσαλίᾳ, τῇ 27)8 Νοεμβρίου 1879

I. X. ΚΟΥΡΤΕΑΣ.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ ΚΔ' φυλλαδίῳ προβλήματος

Οἱ φιλελεύθεροι ἐπέτυχον εἰς πολλὰς ἐπικροχίας ἐν μειονοψηφίᾳ, ἀλλ' ἕκαστος μειονοψηφίας ὑπερέβη τὸν ἀντίπαλόν του κατὰ πολλὰς ψήφους, ἐνῶ οἱ συντηρητικοὶ ἐπέτυχον ἐν πλειονοψηφίᾳ, ἀλλ' ὑπερέβησαν τοὺς ἀντιπάλους των κατὰ εὐαριθμούς ψήφους. Ὅπως ἡ λύσις καταστῆ σαφεστέρα, φέρομεν παράδειγμα.

Ἐν Α... ἐπέτυχον 5 συντηρητικοὶ ὑπερέβαντες ἕκαστος τὸν ἀντίπαλόν του κατὰ 50 ψήφους. Ἐν Β... ἐπέτυχον μόνον 2 φιλελεύθεροι, ἀλλ' ὑπερέβησαν τοὺς ἀντιπάλους ἕκαστος κατὰ 135 ψήφους. Ἐν Α... λοιπὸν οἱ συντηρητικοὶ, 5 ὄντες, εἶχον ψήφους πλείονας 250. Ἐν Β... δὲ οἱ φιλελεύθεροι 2 μόνον ὄντες, εἶχον ψήφους πλείονας 270. Ἰδοὺ διατί, καὶ τοὶ πλείονας λαβόντες ψήφους οἱ τελευταῖοι δὲν εἶχον πλειονοψηφίαν, ἀλλὰ τοιαύτης ἔτυχον οἱ συντηρητικοὶ, ὅτινες καὶ ἀνῆλθον εἰς τὴν ἀρχὴν.

Λύσις τοῦ Γρίφου.

Πιστὴ γυνὴ θησαυρὸς ἀνεκτίμητος.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Μ' ἔχουν ἄνθρωποι καὶ ζωὰ εἰς τὸ σῶμά των ἐπάνω
Δι' ἐμοῦ ἐξαπατῶσι ξενοδόχοι πονηροί,
Ἄν με ἀναγραμματίσῃς, εὐρεθὲν ἐν τῇ χειρὶ
εἰς τὴν κεφαλὴν σου φθάνω.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ὁ ἀριθμὸς ἐνέα χιλιάδες ἐνεακόσια
ἐνενηχόντα ἐνέα

(9 9 9 9)

δύναται νὰ φανερώσῃ μόνον 100 διὰ
τῆς προσθήκης δύο σημείων οἰωνοδήποτε;

I. X. ΚΟΥΡΤΕΑΣ.